

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ὁμηροειδῆ καὶ ὑπὸ του Οἰκουμένηου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :
 Ἐτησίαι . . . . . δρ. 8,—
 Ἑξάμηνος 4,50
 Τρίμηνος 2,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωκτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῆνται ἕκαστον λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριεῦδος ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαΐου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 26

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ' (Συνέχεια)

Ὁ Πέτρος τοὺς ἔβλεπε καὶ τοὺς ἐπρόσεχεν...

Αἱ δύο γυναῖκες ἦσαν φοβερὰ ἐξηνητημέναι, διότι ἡ πικρὰ γεῦσις τῶν θρεπτικῶν καρῶν δὲν ταῖς ἐπέτρεπε νὰ τρῶγουν παρά ὀλίγον. Δὲν θὰ ἤμπόρουν λοιπὸν νὰ κάμουν τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως.

Ὁ Πέτρος ἦτο δυνατώτερος μ' ἐπιμονὴν ἐμασσούσε τὴν ἐξωτικὴν καρπὸν, ὁ πόσιος τῷ ἔδιδε δυνάμεις.

Μόνον ποῦ εἶχε λιγνεύσῃ ἀλλ' ἀπὸ μέσα του ἤσθανετο μίαν νευρικὴν διεγερσιν, ἡ ὅποια τὸν ἔκαμνε νὰ εὐρίσκη δυσφόρητον τὴν ἀπραξίαν. Μὲ τὰ χέρια εἰς τὰ θυλάκια, ὠπαύων τὰ δύο του ρεβόλβερ, παρηκολούθει ὅλα τὰ κινήματα ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔβλεπεν ἐτοιμὸς πρὸς μάχην.

Ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη, ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ ἐδωλία των, ἦσαν ἡμιλιπόθυμοι. Κανεὶς δὲν εὐρίσκατο εἰς τὸ πηδάλιον, ἐγκαταλελειμμένον πρὸ πολλοῦ.

Ἡ φαλαινοθηρὶς ἔπλεε μὲν τῆς, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε.

Μόνος ἐναντίον δώδεκα.

Ἀγγλιστὶ ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Ζολλιέ :

— Σηκωθῆτε, κυρία, διότι νέος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ. Ξεῦρατε νὰ ρίχνετε πιστόλι ;

Ἡ κυρία Ζολλιέ, γολθαινοθεῖσα ἀπὸ αὐτὰς τὰς λέ-

ξεις, ἀνεκάθησε καὶ, βλέπουσα τὰ πρόσωπα καὶ τὴν στάσιν τῶν ἀνθρωπιζῶν τῆς πρώρας, ἐνόησεν εὐθὺς διὰ πῶτον κίνδυνον ὤμιλει ὁ Πέτρος.

Ἐρώτησεν καὶ ἀπεκρίθη :

— Ναι, ξεῦρω νὰ γεμίζω τὰ πιστόλια.

Ξεῦρω ἀκόμη καὶ νὰ ρίχνω... Πρέπει νὰ ἐξυπνίσω τὴν Ἑλένη ;

Ὅχι, περὶ τὸν νὰ τὴν τρομάξετε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἐδῶ εἶνε αἱ σφαῖραι τῶν δύο καλίμπρ, προσέθεσε παραδίδων εἰς αὐτὴν κρυφίως τὰ πυρομαχικά' ἀμα ἀδείασῃ τὸ πρῶτόν μου πιστόλι, θὰ σᾶς τὸ δώσω. Θὰ μοῦ τὸ ξαναγεμιστε, ἐνῶ θὰ μεταγεμίζωμαι τὸ δεύτερον. Μὴ φοβάσθε ! Ἐγὼ διὰ τὰ τοὺς σκοτώσω ὅλους πρὶν μᾶς πλησιάσῃ κανεὶς.

Ἀμιλοῦσεν ἐστραμμένος πρὸς τὴν φίλην του, διὰ νὰ μὴν ἐννοήσουν οἱ ἄλλοι τίποτε. Ὅταν ἐστράφη πάλιν πρὸς τοὺς ἐχθρούς, τοὺς εἶδε νὰ πλησιάζουν σιγά-σιγά...

Εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὸ μέσον τῆς φαλαινοθηρίδος.

Ὁ Πέτρος τοὺς ἐφώνασε :
 — Ἐ, κοῦ πηγαινετε ; τί θέλετε ;

Τὸ ἐπανέλαβε καὶ ἰταλίστι :
 — Ποῦ πηγαινετε ; τί θέλετε ; Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ προχωρήσετε !

Ἀκούσας γέλωσ τῷ ἀπεκρίθη, ἀποκαλύπτων τοὺς ὀδόντας τῶν πεινασμένων ἀνθρωπιζῶν.

Εἰς τῶν ἀνδρῶν ὄρμησε, μὲ ἀνοικτοὺς βραχίονας, διὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ. Ἀλλὰ ταχὺς ὡς ἀστραπή, ὁ Πέτρος ἐτρέπῃε τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἐπυροβόλησεν. Ὁ ἐχθρὸς ἐκυλίθη μὲ τὸ στήθος τραπημένον.

— Ἐγὼ ἀπὸ μίᾶ σφαῖρα γιὰ καθένα σας ! ἐφώνασεν ὁ νέος, δείχνων καὶ τὸ ἄλλο ρεβόλβερ του. Τὸν πρῶτον ποῦ θὰ κάμῃ βήμα, θὰ τὸν κάψω ! Φαγωθῆτε μεταξὺ σας, ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴν ἐγγίσετε οὔτε αὐτὲς τὲς κυρίες, οὔτε μὲνα, γιὰτὶ σκοπῶνα !

Ἦτο ὑπέροχος εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν στάσιν ὁ ὠραίος

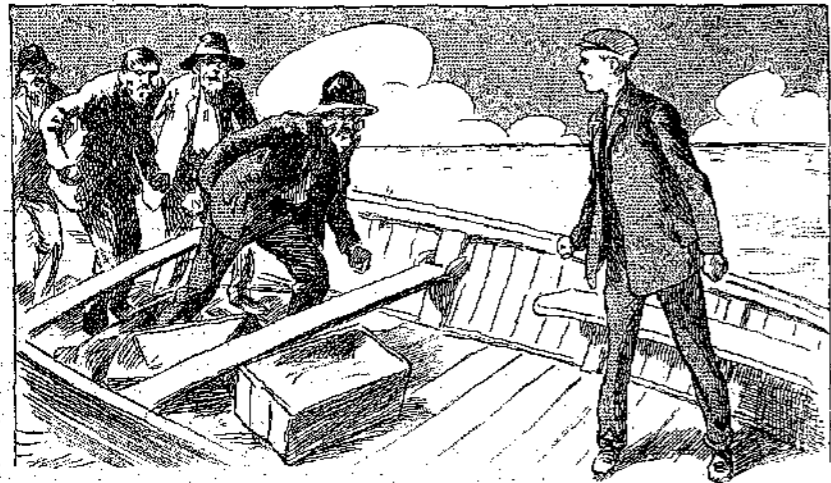
«Ταχὺς ὡς ἀστραπή, ὁ Πέτρος ἐπυροβόλησε...» (Σελ. 221, στ. γ')

Πέτρος Ρίτσαι! Δεν ήτο κλέον παιδί. Την στιγμή εκείνη, με το όπλον εις το χέρι, με σταθερόν ήσυχον βλέμμα, ήτο άνδρας.

Αφ'ηπιούσα εκ του πυροβολισμού, ή Ελένη ανέκαθησε και τήν ενότταζε

— Πάρτε το σακκούι που είνε στα πόδια σας. Φάγετε καθέννας σας από ένα καρύδι, απ' αυτά που έχει μέσα, και δεν θα πεινάτε πιά!

Οι μετανάσται εδίσταζαν, είτε διότι έφοβούντο καμμίαν παγίδα, είτε διότι

«Πού πηγαίνετε; τι θέλετε;...» (Σελ. 221, στ. γ')

με θαυμασμόν, μαντεύουσα ότι ταίς έσώζε την ζωήν και διά δευτέραν φοράν. Τα κάρυα του κολά.

Οι άνθρωποράγοι της πρώρας άνεχαιτίσθησαν, κατάκληκτοι πρό της μεταμορφώσεως του νέου.

Τα όπλα εκείνα, τα όποια δεν είχαν υποκτευθή, το αίμαστοιαγές πτώμα, το κατακειμενον παρά τους πόδας των, τούδ έδειχναν ότι δεν ήτο εύκολος ή λεία. Απεούρησαν διά να συσχεφθούν.

Την στιγμήν εκείνην, το βλέμμα του Πέτρου έπεσαν επί σακκιδίου από λεπτόν ύφασμα κεντημένον με πολύχρωμα μετάξια, το όποιον είχεν ιδη εις το διαμέρισμα του κ. Δελαρό. Ο πλοίαρχος της «Ωβέρνης» το είχε πλησίον της θύρας του, κρημασμένον εις τόν τοίχον.

Εκεί μέσα έβαζε τα κάρυα του κολά, τα όποια μετεχειρίετο διά ναλαμβάνη δύναμεις κατά τας δυσκόλους στιγμάς των μακρών του ταξιδίου.

Ένεκα της ηλικίας του, — ήτο άνω των πενήνταπέντε έτών, — δεν άντειχε πολύ και συχνά είχεν ανάγκην κάποιου τονωτικού. Έπειδή δε άπεστρέφετο τα πνευματώδη ποτά, προσέτρεγεν εις τα κάρυα και δι' αυτό ήτο πάντοτε άφθώνως έφοδιασμένος.

Την ώραν που έπεθίβαζε τόν Πέτρον εις την φαλινοθηρίδα, είχε πάρη το σακκιδιον αυτό και την τελευταίαν στιγμήν το έρριψε μέσα εις την λέμβον, έπειδή είχε λήσμονήση να το δώση εις τόν προστατευόμενον του.

Οι μετανάσται ήτοιμάζοντο να διαμελήσουν τόν νεκρόν σόντροφόν των, διαν δ' Πέτρος τοίς έφώναξεν έπιτακτικώς:

δεν είχαν έννοση καλά τι τούδ ειπεν. Ένώ ένας ναύτης ύπήκουεν, ο Πέτρος επανέλαβε την φράσιν του ιταλιστί.

Έρρίθησαν τότε κατά των καρύων,

«Ήτο ύπερχος εις την γυναίαν αυτήν στόσιν...» (Σελ. 221, στ. γ')

τα έδοκίμασαν και ήτοιμάσθησαν να τα πορρίψουν έπειδή τα εύρισκαν πικρά. Ο Πέτρος τούδ ανεγαίτισε λέγων:

— Ναι, ή γεύσις των είνε άσχημή, αλλά θα σας σώσουν. Αυτά μάς διετήρησαν, τας κύριές αυτές και έμέ, ως ήμερα. Πιστέψετε με!

Οι δυστυχείς άνθρωποι έπίσθησαν από τόν ειλικρινή τόνον, ήκολούθησαν την συμβουλήν του και ήρχισαν να μασούν τούς πικρούδς έκείνους καρπούδς.

Μετ' όλίγον ή φρικώδης των πείνα κατηνώσθη, ήσθάνθησαν τόν έαυτόν τους καλλίτερα, το βλέμμα των ανέλαβε την ανθρώπινην του έκφρασιν και συγχρόνως τούδ εκυρίευσεν αίσθημα έντροπής δι' εκείνο που ήβλήσαν να κάμουν.

Με την έτοιμότητά του και την άνδρειαν του ο Πέτρος ήγάγακε τούδ έπιδρομείς να όπισθοχωρήσουν.

Έπρεπε τώρα να εξακολουθήσθ, έννεργών άνδρικώς, διά να έπιβάλη την έξουσίαν του εις την όρδην εκείνην των πεινασμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ ΜΟΥ!

Ο δευαπταστής πλοίαρχος

Έννοήσας, ότι πρός το παρόν δεν ύφίστατο κίνδυνος, ο Πέτρος έφύλαξε τα πιστόλια εις τα θυλάκιά του κ' έπλησίασε τούδ μετανάστας.

— Να τρώτε από λίγο κάθε φορά, τούδ ειπε, με οικονομία, διά να σάς κρατήσουν. Έχετε πάντα στο στόμα σας από ένα κομματάκι. Δεν θα αισθάνεσθε ούτε πείνα ούτε δίψα και οι δύναμεις σας θα διατηρούνται. Ήδσα έχετε;

Τα έμέτησαν. Υπήρχαν ακόμη πενήντα.

— Μοιρασθήτέ τα, υπέλαβεν ο νέος, θα πάρετε από τεσσάρμισιν ο καθέννας, και με αυτά θα μωρόρεσετε να βασιτάξετε πολλές ημέρες ακόμη. Έγώ παίρνω το σακκούλι. Αν γυρίσω ποτέ στη Γαλλία, θα το δώσω ως ένθύμιον εις την κυρίαν Δελαρό, διότι είνε του συζύγου της.

Ομιλών έκαμε την διανομήν ακριβοδουκάτως, ενώ οι άλλοι τόν ενότταζαν νικημέναι, τιασσευμέναι, με ύποταγήν και σεβασμόν.

— Θα είσθε ο αρχηγός μας, ειπεν ένας από τούδ μετανάστας. Κάποιος πάντα πρέπει να διευθύνη, να διατάξη... Σεις λοιπόν... σεις που είσθε ο πιο γραμματισμένος και ο πιο έξυπνος.

Ομιλούσε με δυσκολίαν τα γαλλικά άνακατευμένα με ναπολιτανικά. Οι τρεις ναύται τόν έπίδοκίμασαν.

— Ναι, ειπαν, διευθύνετε μας! ο πλοίαρχός μας σάς είχε εμπιστεύσει και σάς αγαπούσε! λοιπόν το άξίζετε; πάρτε ή ήθεί του ποτέ δεν θα έφερόμεθα έτσι, αν ήταν εκείνος μαζί μας.

Περιγραφής διά την μεταβολήν αυτήν, ο Πέτρος τούδ ένεθάρρυνε με καλά λόγια, τα όποια τούδ έπεισαν ότι είχε λήσμονήση, τας φρικτάς των πράξεις και

το ακόμη φρικτότερον έγγλημα, το όποιον θα διέπραττον πρό όλίγου.

— Ρίξτε πρώτα αυτό το πτώμα εις την θάλασσαν, τοίς ειπε' έπειτα πλύνετε αυτό το αίμα και ως πιάσωμε πάλι τα κουπιά.

— Μπα! για ποιό λόγο; ήρώτησεν ένας ναύτης.

— Διά να επιστρέψωμε εις το μέρος που συνάξεται από τ' άμπόλοια. Τέσσαρες ημέρες τώρα άφίσαμε το κώμα να μάς πηγαίνη όπου θέλη. Έκάμαμε άσχημα. Ποτέ δεν πρέπει ν' αποθαρρύνεται κανείς. Σας είχα δώση στην αρχή την πιξίδα και δεν την θελήσατε' τώρα θα μάς χραισιμεύση.

Οι άνδρες ύπήκουσαν χωρίς άλλην αντίρρησιν. Έντιος όλίγων λεπτών, το πλοίαριον έκαθαρίσθη.

Ο Πέτρος έπήγε να πάρη την πιξίδα' την συνεβουλεύοντο μαζί και όλίγον κατ' όλίγον προσδιώριζαν την γεωγραφικήν των θέσιν.

— Πρέπει να διευθυνθώμε πρός τανατολικά, για να γυρίσωμε εκεί που περνούν τα Μεσοαζερή, ειπεν ένας ναύτης' με αυτόν τόν κειρό, αν κωπηλατήσωμε γερά, μωρούμε να φθάσωμε άπόψε. Δεν μένομε όμως παρά τρεις... και το τιμόνι.

— Και μάς όλοι! έφώναξεν ο Πέτρος. Ποίος από μάς θάρρηθη να σάς βοηθήση; Σεις οι τρεις και εγώ θα κρατούμε με τη σειρά το τιμόνι... και για τα κουπιά είμαστε δώδεκα!

— Ναι! ναι! έφώναξαν όλοι ήλεκτρισεθέντες.

— Έμπρός λοιπόν! ειπε φαιδρός ο Πέτρος' ως διαιρεθώμε σε δυο ομάδες, για να εργάζεται ή μια όταν θάναπαύεται ή άλλη, σάν καλοί ναύτες που είμαστε!

— Ζήτω ο καπετάν-Πέτρος! ζήτω ο πλοίαρχός μας! έφώναξαν οι άνδρες, πληθυνόντες εις την έκρηξιν αυτήν του ένθουσιασμού δι' ή φρικώδης των θέσις, δεν είχε μεταβληθή πολύ...

— Και τώρα, ως βάλωμε κήρο για να ιδώμε ποία ομάδα θάρρηση πρώτη.

Το έκαμαν κ' έκληρώθη ή υπό τόν ναύτην Καρλόδς ομάς.

— Έλα, Καρλόδς, στο τιμόνι!.. ειπεν ο Πέτρος' και σεις, φίλοι μου, στα κουπιά.

— Ναι, καπετάνιο μου! απεκριθήσαν έν χορδή.

— Μα πώς θα ξέρωμε την ώρα; ήρώτησεν ένας μετανάστης από την δευτέραν ομάδα.

— Έχω ακόμα το παλιό μου ρολόι, απεκριθη ο νέος, δείχνων μίαν άσθμενίαν κρημύδαν, το μόνον κόσμημα που ήθέλησε να πάρη μαζί του διά το περιπετειώδες έκείνο ταξείδιον, ακριβώς διότι ήτο εύτελής.

— Δεν έσταμάτησε καθόλου και πηγαίνει πολύ καλά, εξακολουθήσθ εις τας δέκα θα είνε ή σειρά μας. Τώρα ή δευτέρα ομάδα θάναπαυθή. Να, πάρετε αυτό το πανί και σκεπάστε την πρώραν, όπως έκέπασα την πρώρην διά τας κυρίας. Η τέτασ σας θα σάς προφυλάτ η από τας ακτίνας του ήλιου.

(Έπειτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Άγαπητοί μου,

ΜΟΥ έσύστησαν προχθές μίαν δεσποινίδα, πρώην συνδρομήτριαν της «Διαπλάσεως» που είχε λέγει, την επιθυμίαν να με γνωρίση, και μετά την

σύστασιν προσέθεσαν όλίγον ειρωνικώς: — Ξέρετε... είνε χειραφετημένη!

Η δεσποινίς έστράφη πρός την φίλην της με μωροφασμόν έκπιλήξεως.

— Τ' είν αυτά που λές; ειπεν' εγώ χειραφετημένη!

— Τι, τώρα το άρνείσαι; άντειπεν ή άλλη' πρό όλίγου δεν έλεγες, ότι άμα θα πάρη και θέσι' στην Τράπεζα, θα είσαι έντελώς;...

Η άποκλιθείσα «χειραφετημένη» είχε γίνη κατακόκκινη.

— Παύσε, σε παρακαλώ, ειπε πρός την φίλην της' ο κ. Φαίδων δεν έχει όρεξι...

Έννοήσα τι συνέβαιναν. Η δεσποινίς που μου έσύστησαν, έλεγε κ' έκοναχάτο πραγματικώς εις τας φίλας της ότι είνε χειραφετημένη. Δεν έννοουσαν όμως να το έχη και ως τίτλον, διά να την συνιστούν με αυτόν έπισήμως. Ησθάνετο τότε κάποιαν έντροπήν.

— Αν είσθε, γιατί να μη το λένε; την ήρώτησα. Χειραφετημένες τώρα είνε πολλές και παντού. Κ' εγώ τας έκτιμώ ιδιαιτέρως.

Αυτό την ένεθάρρυνε και ήρχισε να μου έξηγηται.

— Χειραφετημένη... δηλαδή... πώς έννοείτε σεις το πράγμα; Έγώ... δεν είμαι ούτε σωφραλέττα ούτε τίποτε άλλο. Ένωσά να έχω την σχετικήν έλευθερίαν μου σάν κορίτσι και να εργάζωμαι για να έχω στα χέρια μου την ζωήν.

— Είνε αλήθεια λοιπόν ότι θα πάτε σε Τράπεζα;

— Μάλιστα! έσπούδασα λογιστική και τώρα κάμνω την πρακτική μου' ε ένα γραφείο.

— Και πώς έννοείτε αυτή την «σχετική έλευθερία» που είπατε;

— Θέλω να είμαι άνθρωπος, με την γνώμη μου και με την θέλησί μου. Να πηγαίνω μόνη μου στη δουλειά μου, να μη έχω ανάγκην από συνοδούς. Και προπάντων να κερδίζω το φωμί μου. Έχω την ιδέα ότι μόνον όποιος εργάζεται, είνε ανεξάρτητος. Αυτός δηλαδή εμπορεί να είνε. Δεν θα γίνω υπάλληλος από ανάγκην. Γιατί και ο πατέρας μου και τ' αδελφια μου είνε σε θέσι να με διατηρούν. Αλλά το κάμνω μόνον γιατί δεν θέλω να είμαι βάρος κανένος. Έπειτα ή τόχη γυρίζει. Άδριο... πούδς ξέρει... θα έχω τόν πατέρα μου αιώνως; Και πρέπει να είμαι έμπόδιο στην αποκατάστασι των αδελφών μου; Θα εργάζωμαι και θα ζώ. Θα τούδ αγαπάω και θα τούδ σέβωμαι όλους, αλλά δεν θα έχω ανάγκην κανένα. Αυτή είνε ή χειραφεσία μου.

— Ω, είνε τόσον λογική, ώστε δεν βλέπω διατί να κωκινίζετε όταν σάς λέγουν χειραφετημένη...

— Μα ξέρετε, όταν δεν ξέρη κανείς... Είνε μιά λέξις που παρεξηγείται. Σεις έξαφνα, όταν ακούσατε έτσι άποτόμως ότι είμαι χειραφετημένη, μωρούε να έδάλατε με το νού σας πώς είμαι και πωλή... Θέλω να γνωρίζωμαι πρώτα με τούδ ανθρώπους, να τούδ λέγω τας ιδέας μου και έπειτα πιά... αν με πούν και χειραφετημένη, δεν πειράζει.

Δεν είχαν άδικον ή νέα μου φίλη. Υπάρχουν είδων-είδων χειραφετημένοι και όλα τα είδη δεν εμπορεί να τα έπίδοκίμαζή κανείς. Αλλά το είδος αυτό όμολογώ ότι μου άρέσει. Τα κορίτσια, άφού άνατραφούν καθώς πρέπει και αποκτήσουν κάποιαν ήλικίαν, εμπορούν να έχου την σχετικήν έλευθερίαν των. Και όσα από αυτά έχου την ικανότητα εμπορούν εξαίρετα να εργάζωνται ως να ήσαν άνδρες. Αυτό, νομίζώ, δεν είνε κανένα κακό. Απεναντίας μάλιστα συμφέρει και εις το άτομον και εις την οικουγένειαν. Άλλως τε είνε το πνεύμα, ή τάσις της εποχής. Ακόμη και εις την Ελλάδα. Τελευταίως τα γυναίκα έπαγγέλματα έπολλαπλασιάσθησαν και βλέπουμε γυναίκας άσχολουμένας εις έργα, τα όποια πριν έθωροούντο αποκλειστικώς άνδρικά. Αι μάται γίνονται τώρα ιατροί. Αι δασκαλίτσαί γίνονται καθηγήτριαι και δηγηγήτριαι. Μετ' όλίγον θα έχωμεν και γυναίκας δικηγόρους. Αι δε υπάλληλοι τραπεζών, έμπορικών γραφείων, καταστημάτων, θεάτρων, σιδηροδρόμων, εταιρειών, είνε τώρα πολυπληθείς. Η γυναίκα «χειραφεσία» κερδίζει όλον έν έδαφος και διαν είνε τόσον μετρημένη και φρόνιμη, κανείς βέβαια δεν την άποκρούει.

Σας άναλόμαι

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Όχι, αφέντη μου, απερίθη με την ίδιαν ευγένειαν ό χωρικός. Είμαι ξένος στον τόπο, ήλθα για να εργασθώ 'ς ένα κτήμα εδώ και λίγες ημέρες.

— Ποιόν να ερωτήσω τάχα; υπέλαβεν ό Δόν Κιχώτης.

— Ό παπās σου κάθεται 'ς αυτόν τόν δρόμο, πάρα κάτω, απήντησεν ό χωρικός, θα μωρέσει ίσως να σε πληροφορήσῃ. Αυτός γράφει 'ς ένα βιβλίον όλους τούς κατοίκους. Μου φαίνεται όμως, ότι εδώ δεν υπάρχει καμμιά πριγκιπέσσα, ούτε βακουσιή ούτε αξιάρχουσα.

Και ό γεωργός έχαιρέτησε τους ταξιδιώτας ετραβήξῃ τὰ μουλάρια του κ' έπέραςε.

Βλέπων τόν κύριόν του εν άμνηχανία, ό Σάντος, ό όποιος επιθυμούσε να φύγουν από εκείνο τό μέρος, τόν συνεβούλευσεν, επειδή έπλησίαζεν ή ανατολή του ήλιου, να πορευθῇ πάλιν εις τήν εφοχόν, προσθέσας ότι ενθ' ύνεπαύτο εις τό δάσος, αυτός, ό Σάντος, θα επέστρεφεν εις τό Τοβόσον και θα έφραχεν εις όλην τήν πόλιν, έως ότου θα εύρισκε τό παλάτι και θα κατέρθωνε να ιδῇ τήν πριγκιπέσσαν και να τῆς όμιλήσῃ.

Τό σχέδιον ήρρεσεν εις τόν Δόν Κιχώτην και τό έθεσεν άμέσως εις ένεργειαν. Αφού άγκατέστησε καλά τόν κύριόν του εις μικρόν σκιερόν δάσος, απέχον δύο μιλια από τήν πόλιν, ό Σάντος τόν άπεχαιρέτησε λέγων:

— Πηγαίνω, αφέντη, και θα γυρίσω άμέσως.

Σ' αυτό τό αναμεταξύ, του λόγου σου μήν άφίσης να σε κυριεύσῃ ή μελαγχολία αλλά θυμού τήν παροιμία που λέει: «Από καί που δεν περιμένεις, φανερώνεται ό λαγός!» Τή νύχτα, στα σκοτεινά, δε μωρέσαμε βέβαια να βρούμε τό παλάτι. Τώρα όμως που είνε ημέρα, εγώ θα τό βρω χωρίς άλλο. Αφίσε λοιπόν τή δουλειά άπάνω μου, κ' εγώ, αφέντη μου, θα τό βγάλω πέρα μια

χαρά. Να ιδῆς, πώς θα χαρῆς σε λιγάκι. Αλλά με όλους αυτούς τούς ένθαρρυντικούς λόγους και με όλην του τήν ευθυμίαν, και ό Σάντος από μέσα του ήτο πολύ στενοχωρημένος. Και τούσον πολύ μάλιστα, ώστε άμα εξήλθεν από τό δάσος και άπταμακρόνθη ώστε να μή τόν βλέπῃ ό κύριός του, εξεκαβαλλίκευσε τό γαϊδούρι του κ' εκάθησε παρα τήν ρίζαν ενός δένδρου, επί του χείλους τῆς όδου, δια να σκεφθῇ μόνος του περί του πρακτέου.

Πραγματικώς, ό Σάντος δεν έγνωριζε τήν δόξαν Γλυκερίαν περισσώτερον από τόν κύριόν του και όσα και αν έλεγε, δεν είχε τήν παραμικράν ιδέαν περί του μέρους όπου ήμπορούσε να κατοική.

«Όχι, αφέντη μου, είμαι ξένος στον τόπο...» (Σελ. 224, στ. α')

Και αφού έσκέφθη αρκετά με ποιόν τρόπον θα εξήρχετο από τήν δύσκολον θέσιν του, εξέφρασε τό συμπέρασμά του δυνατά, ως εξής:

— Φώς φανερό πως ό αφέντης μου είνε τρελλός για δάστρο. Κ' εγώ, μα τήν αλήθεια, δεν είμαι σε καλλίτερον κατάστασι, αν δεν είμαι και σε χειρότερη... Όπως όηκασε, αφού είνε τούσον τρελλός ώστε να μή ξεχωρίζῃ τούς ανεμόμυλους από τούς γίγαντας, ούτε τὰ κοπάδια τών προβάτων από τούς στρατούς, και να κινή ένα σωρό παρόμοια λάθη, δεν θα είνε καθόλου δύσκολο να τόν κάμω να πιστεύσῃ, ότι ή πρώτη χωριατοπούλα που θ' άκαντήσω από δρόμο, είνε ή πριγκιπέσσα του ή κυρά Γλυκερία. Αν δεν τό πιστεύσῃ, εγώ θα έπιμείνω να τό ύποστη-

ρίξω αν έπιμείνη να μήν τό πιστεύσῃ, εγώ θα έπιμείνω περισσώτερο και επίτελους θα νικήσω. Έτσι θα τόν κάμω να παλπισθῇ από μέσα και να μή με ξαναφορτωθῇ για τέτοιες δουλειές, εκτός πια αν του κερρωθῇ πάλι στο κεφάλι, πως κάποιος μάγος μεταμόρφωσε τήν πριγκιπέσσα του σε χωριατοπούλα.

Αφού έλυσε τό ζήτημα και τὰ εκάνονισεν όλα εις τόν νούν του, ό Σάντος εύχαριστήθη πολύ κ' έπέραςε μιαν τερπνοτάτην και ήσυχοτάτην ήμέραν υπό τήν σκιάν του δένδρου, χωρίς να κάμῃ τίποτε μέχρι τῆς δύσεως του ήλιου. Ητοιμάζετο πλέον να καβαλλίκευσῃ τόν Παρδαλόν και να επιστρέψῃ εις τόν κύριόν του, όταν ειδεν από μακράν, εις τόν δρόμον, τρεῖς χωρικός καθισμένους επάνω εις γαϊδούρια κ' έρχομένους από τό Τοβόσον.

Εις τήν θέαν των, ή όποία τόν έγέμισε χαράν, ό Σάντος έτρεξε καλπάζων εις τό μικρόν δάσος, όπου τόν έπεριμένεν ό Δόν Κιχώτης.

— Καλά μαντάτα, αφέντη, καλά μαντάτα! τού εφώναζεν από μακράν. Η Έκλαμπρότης σου δεν έχεις παρα να καβαλλίκεψῃς τόν Άχαμνώνοντα και να τραβήξῃς πέρα. Θα ιδῆς άμέσως 'ς τόν κάμπο τῆ δόνα Γλυκερία τήν ίδια, που έρχεται από τό Τοβόσο με δύο όκαπιστριές της, έπίτηδας για να σ' επισκεφθῇ. Δεν είνε κ' εἰ τρεῖς τών παρα ένας όγκος από λαμπερό χρυσάφι, με διαμάντια, μαργαριτάρια, ρουμπίνια και ρουχα μεταξωτά. Τὰ μαλλιά τους κυματίζουν στον άέρα σαν άρχίδες του ήλιου και καβαλλίκεύουν τὰ τρία ωραιότερα άτια που είδα στη ζωῆ μου!

— Αλήθεια; ήρώτησεν έκθομβος ό Δόν Κιχώτης.

— Έτσι όπως σου λέω, απήντησεν ό Σάντος. Σε λιγάκι θα τὰ ιδῆς και μόνος σου και τότε θα μου πῆς τί αξίζει ό ίπποκόμος σου Σάντος.

Ούτως όμιλοῦντες, είχαν εξέλθῃ από τό μικρόν δάσος. Ό Δόν Κιχώτης εκύτταζε με λαχάραν τόν δρόμον του Τοβόσου. Αλλά εκτός τών τριών νεαρών χωρικών, αἱ έπολοι ήσαν τώρα πλησιέστατα, δεν έφαινετο εις τόν δρόμον ψυχῆ ζωσα. Ηρώτησε λοιπόν τόν

Σάντος με μεγάλην ταραχήν, αν αἱ κυριαί είχαν ήδη εξέλθῃ από τήν πόλιν όταν τὰς είδε.

— Από τήν πόλι; ανέκραξεν ό ποιηρός Σάντος. Μα πρέπει να έχῃ κανείς τὰ μάτια του στο σέβρο, για να μή βλέπῃ μπροστά του τες τρεῖς άρχοντοπούλες που λαμπουν σαν τόν ήλιο!

— Δεν βλέπω τίποτε, εδήλωσεν ό Δόν Κιχώτης, παρα μόνον τρεῖς χωριάτισσες επάνω σε γαϊδούρια.

— Κύρια έλέησον! εφώναζεν ό Σάντος. Αλήθεια, τὰ τρία αυτά άτια, τὰ κάταπρα σαν τό χιόνι, φαίνονται στην Έκλαμπρότη σου γαϊδούρια!

— Μπα! είμαι τόσο βέβαιος ότι είνε γαϊδούρια, όσο για μέσα ότι είμαι ό Δόν Κιχώτης και για σένα ότι είσαι ό Σάντος Πάνθας! απερίθη ό Δόν Κιχώτης.

— Σ' εξερίξω, αφέντη, μή λες τέτοιον πράγμα! υπέλαβεν ό Σάντος, ελα μόνο να προσκυνήσῃς τῆ δέσποινα των λογισμών σου, όπως τῆ λές.

Ταύτα λέγων, ό Σάντος επέλευσε και προχώρησας προς μιαν από τας τρεῖς χωρικός, έπιασε τό γαϊδούρι της από τόν χαλινόν και τό έσταμάτησε. Γονυπετήσας δε τότε εμπρός της, τήν προσεφώνησεν ως εξής:

— Πριγκιπέσσα, Άρχοντοπούλα, Βασιλισσα τῆς ευμορφιάς ασύγκριτη, καταδέξου να ρίξῃς μιὰ ματιὰ ενοσίχτη στον αφέντη μου, τόν Ιαπότην τῆς Έλεεινῆς Μορφής, τόν άνδρειό και άνικητο, που στέκεται μαρμαρωμένος μπροστά στη λαμπῆ του μεγαλειού σου!

Εν τῷ μεταξύ ό Δόν Κιχώτης κατέβη από τόν Άχαμνώνοντα κ' έγρονάτισε και αυτός, πλησίον του Σάντου, κυττάζων μ' εκπλήκτους κ' εντρόμους όφθαλμούς τό χουδρόν και χυδαῖον προσωπον τῆς χωριατοπούλας και μή δυνάμενος από τήν συγκίνησιν του να προφερῇ λέξιν. Τὰ καθόμοιρα τὰ κορτσια εις τήν αρχῆν τὰ έχασαν όλωοδιόλου πρό του άλλουότου κινήματος των δύο εκείνων ξένων. Αλλά άμα συνήλθαν δλίγον, ή δθηθεν δόνα Γλυκερία ειπε με θυμόν:

(Επιστι συνέχεια) — ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΠΟΥΡΝΕΛΛΕΣ

ΚΩΜΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΔΙΑ ΔΥΟ ΑΓΟΡΙΑ

Πρόσωπα:

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ, κωμική μορφή και άλλόμοτη ένδυμασία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, μορφή κ' ένδυμασία οιαδήποτε.

Ο ύωπνρέτης, εισέρχεται φαιδρός, εύχαριστημένος, χοροπηδών και τραγουδών: — "Ε! ε! ούρα!.. ζήτω!..

Εις τὰ βουκά ψηλά έκει
Είν' εκκλησιά έρημιχῆ,
Τὸ σημαντικό της δέν κτυπῆ
Δέν έχει ψάλτη ούτε πα..."

Ο Κόριος, τόν διακόπτει εισβάλλων εις τήν σκηνήν θυμωμένος: — Πά;!

(Του δίδει ένα μπάτσο.) — Νά, καληόποιδο! Τι ξεφωνίζεις έτσι σαν γουρουνάκι που τό σφάζουν; Με ξόπλισες και μ' έτρόμαξες. Μή θέλῃς να σε διώξω;.. Εε-χγῆς ότι έχεις εδώ μιὰ λαμπρά θέσι και ότι για να τήν διατηρήσῃς, πρέπει να συμπερίφερασι εντροπῶς; "Ε; Και τί σου λείπει, σε παρακαλῶ: Πρώτα-πρώτα έχεις μισθό τριάντα δραχμές τό μήνα, που δεν αξίζεις ούτε για δεκαπέντε.

Ο ύωπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Τόν παίρνῃ όμως δραχμῆ-δραχμῆ και δεν καταλαβαίνω τίποτα!

Ο Κόριος: — Τρῶς καλά.

Ο ύωπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Εσοκόμματα κ' αποφαγεύδια που δεν θα τάθελε ούτε σκῆλος.

Ο Κόριος: — Κεϊμάσαι καλά.

Ο ύωπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Μέσα σε μιὰ σεντοῦκα.

Ο Κόριος: — "Έχεις ωραίο δωμάτιο.

Ο ύωπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Στη σοφίτα.

Ο Κόριος: — Για υπηρέτη τῆς ήλικίας σου είνε πολύ καλά. Έού δεν είσαι άχόμη δεκάξη χρονῶν.

Ο ύωπνρέτης: — Μάλιστα. (Κατ' ιδίαν.) Δε λογαριάζεις όμως τὰ καλοκαιρία, δυό χρόνια πουκαμα στην παραμάνα κ' εἶχῃ μήνες που ήμουν άρρωστος.

Ο Κόριος: — Δεν φθάνουν εἰς αυτό. Από σήμερα θα σου δώσω και κάτι άλλο.

Ο ύωπνρέτης, με χαράν τείνων τήν χείρα: — Αλήθεια, κύριε;

Ο Κόριος: — Τήν εμπιστοσύνη μου!

Ο ύωπνρέτης, απογοητευμένος: — "Α! (Κατ' ιδίαν.) Νόμισμα που δεν έχει πέρασι! δεν θα μπορούσα να γοράσω μ' αυτό ούτε ένα ζευγάρι παπούτσια.

Ο Κόριος: — Και να. Βλέπεις αυτό τό βαλάκι; Έχει μέσα κομπόστα από τέσσερα φρούτα, — φρούτα σπάνια, έξογα, θαυμάσια, εξωτικά, από τας Μακαρίους Νήσους. Κοστίζουν χίλια διακόσια φράγ-

κα τό ένα. Ακόμα; Λοιπόν, εἰν' αυτά θα σου τὰ δώσω...

Ο ύωπνρέτης, με χαρά, τείνων τήν χείρα: — "Ω, κύριε!..

Ο Κόριος: — Ναι, θα σου τὰ δώσω...

Ο ύωπνρέτης: — "Ω, κύριε! εύχαρι...

Ο Κόριος: — Για να τὰ πῆς...

Ο ύωπνρέτης, παρακούων: — Να τὰ φάω μάλιστα!..

Ο Κόριος: — Για να τὰ πῆς, εἶπα, εκ μέρος μου 'ς ένα στενό μου φίλο, τόν κύριο Άλφα Κανάρη, εἶδος Χαριλάου Τρικουπῆ και Μαρίας Δοξαπατηῆ, γωνία. Για πῆς τό αυτό.

Ο ύωπνρέτης: — Στον κύριο Χαριλάου Τρικουπῆ, εἶδος Κανάρη, γωνία Άλφα.

Ο Κόριος: — "Όχι! Στον κύριο Κανάρη, εἶδος Χαριλάου Τρικουπῆ και Μαρίας Δοξαπατηῆ... πῆς το!

Ο ύωπνρέτης: — Στην κυρίαν Μαρία Δοξαπατηῆ, εἶδος Γωνίας...

Ο Κόριος: — "Όχι, εἶμ'! Δε θα τό θυμηθῆς ποτέ! (Βγάζει από τό πορτοφόλι του μιὰ κάρτα.) Νά, ή κάρτα του φίλου μου. Διάβασέ τη.

Ο ύωπνρέτης, τήν παίρνει και διαβάσει: — "Άλφα Κανάρη, εἶδος Χαριλάου Τρικουπῆ και Μαρίας Δοξαπατηῆ.

"Έτσι δεν έλεγα;

Ο Κόριος: — "Αμ, δεν τόλεγεσ έτσι; "Ας εἶνε! Θα πῆς λοιπόν και θα του πῆς: «Κύριε Κανάρη, ό κύριός μου σῆς στέλλει ένα βαλάκι μπουρνέλλες των Μακαρίων Νήσων...» Για πῆς το!

Ο ύωπνρέτης: — «Κύριε Μπουρνέλλε, ό κύριός μου σῆς στέλλει ένα βαλάκι με φρούτα των Καναρίων Νήσων...»

Ο Κόριος: — Τον κατηγόρη! επίτηδες τό κάνει! (Επαναλαμβάνει.) «Κύριε Κανάρη, ό κύριός μου σῆς στέλλει ένα βαλάκι μπουρνέλλες των Μακαρίων Νήσων.» Πῆς το!

Ο ύωπνρέτης, γρήγορα-γρήγορα: — «Κύριε Κανάρη, ό κύριός μου σῆς στέλλει ένα βαλάκι μπουρνέλλες των Μακαρίων Νήσων.»

Ο Κόριος: — Και όμως τό είπες, βλάκα!

Ο ύωπνρέτης: — Τὸ εἶπα;! "Ε, τότε, κύριε, σῆς βεβαῖω πως δεν τόκανα επίτηδες.

Ο Κόριος: — Καλά. Μήν ξεχνῆς ότι θα σε περιμένο εδώ, σε μιὰ ώρα, να μου εἶρῃς τήν απάντησ. (Εξέρχεται.)

Ο ύωπνρέτης, μόνος: — Χίλια διακόσια φράγκα ή μιὰ!.. Αυτό σημαίνει πως θάνε τόσο γλυκές, που θα μπορούσαν να με γλυκάνουν για όλη μου τῆ ζωῆ!.. Και να συλλογίζωμαι πως θα τες φάω άλλος!.. "Αχ, εἶμ'! γιατί ό πατέρας μου να μήν είνε ό Μέγας Μογγόλος ή ό Σάγης τῆς Περσίας;

(Επιστι συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΦΛΩΡΑΣ

[έν Κωνσταντινούπολι] Βραβεύει υπό το ψευδώνυμον "Ανε-Σβδ." εις τόν 125ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων. [18ε Διάπλασιν 1911, σελ. 205]

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΥΣΕΚΙ

Έπτά ώρες εθαδίζαμεν, όταν άρχισεν να ημερώνη. Όλην τήν νύκτα έπερπατούσαμε—μία ελόκληρος ταξιαρχία—για να φθάσωμε από το Θεσσαλικό χωριό στην Αλαμάναν, τήν νύκτα τής 5 Μαΐου. Πού έπηγαίναμεν; από πού είχαμε περάσει; Τίποτε δεν ήξευρε κανείς, ούτε έρωτούσε να μάθη. Πού θα πηγαίναμεν; πού άλλο παρά στο άγνωστον, στην υποχώρησιν;

Το σκότος έκρυβεν άλλως τε τους τόπους πού άφίναμεν. Δεν έβλέπαμεν εμπρός μας άλλο τίποτε παρά μαγρίλαν και δεν ένοιώθαμεν άλλο παρά το λαχάνισμα του άνιφέρου.

Το θολό ημερόμα μες εύρησε στη μεγάλη φάραγγα τής "Ορθρουσ όπου είχε κατεβή η ταξιαρχία και έτάραττε με τους δούπους τών αποκαυωμένων της βημάτων τόν ξένοιστον ύπνον τών καρυσάλων και τών κοσιφών, οι όποιοι έστερουρίζαν τρομασμένοι, και όταν έβγήκεν από τήν φάραγγα, έλαμπεν ο ήλιος απόκωμένος άπάνω σ' ένα έμορφοπράσινο λιβάδι.

Ένα ποταμάκι κατέβαινε από τόν βράχον και διεκλαδώνετο παιχνιδιάρικα μέσα στο λιβάδι.

Το μέρος ή-ταν καλό για ένα μικρόν καταυλισμόν. Είχε το χωριό χαλί, για ν' αναπαύση τα κατακουρασμένα μέλη, είχε και το καθαρό νεράκι για να δροσίση τα

ολογισμένα στόματα, πού είχαν στεγνώσει από το λαχάνισμα.

—"Άλλο! άκούετ' έξωσα η ευεργετική φωνή του ταξιαρχου Κακλαμάνου.

Και πριν ακόμα χαθή μέσα στα έρείπια τών σταθμών τών παλαιών συνόρων μας, τών πρδ του 81, πού άσπρίζαν εδω κι εκεί μέσα στην δασυωμένης κορυφές, το δροσερό χαλί έμαύρισε από σώματα πού είχαν πέσει χάμου ν' ανασάνουν.

Σώματα, μανθές, κουδέρτες, όπλα, φυσελίκια, πεταμένα χάμου, καθώς εσάλευαν έτσι κι εκροτούσαν, έφαινοντο σαν να ήταν κάποιο κοπάδι από όρνια και είχαν πέσει πεινασμένα μέσα 'ς εκείνο το πράσινο φαγγό τής γής, τής σπαργώσης στο μεθύσι του Μαΐου.

Μία φωνή άπότομος, η φωνή ενός λοχαγού: «—Σηκωθείτε άπάνου! Χαιρε-

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΣΚΑΝΔΑΛΑΚΗ

[έν Αθήναις]

Βραβεύεται υπό το ψευδώνυμον Φίλεργος Χαϊδάων εις τόν 126ον Διαγωνισμόν πρδς Σόβιεσιν Πνευματικών Άσκήσεων.

[18ε Διάπλασιν ε. ε. σελ. 96]

τίσατε!» έκοψε τήν ήδονήν τής αναπαύσεως.

Όλίγα κεφάλια έβύρισαν μόνον, αδιάφορα, και έκύνταξαν, χωρίς τα σώματα να σαλεύουν.

Δύο στρατιώται εκουβαλούσαν άπάνω 'ς ένα φορείον από κλαδιά, ένα τραυματίαν. Δύο-τρία χέρια αξιωματικών ύψώθηκαν στο γείτον και ο τραυματίας έπέρασε με σιωπήν.

Σε λίγο η ταξιαρχία έξέκίνησε πάλι, σαν κοπάδι, νυσταγμένη, μεθυσιμένη από τήν ανάπαυσιν, μ' έναν ανακατεμένο κρότον σπαθίων και τουφεκιών συρομένων με απαύδησιν.

Οι ζωστήρες με τας ξιφολόγχας έκρέ-

μυοντο από τόν ώμον και τα γιγν έχρησίμευαν για στήριγμα.

"Έτσι άρχοκίνηται, συρτοί, σαν να έγέρασεν σε μίαν νύκτα, εκείνοι οι νέοι άνδρες ανέβαιναν με βόγγον τα μονοπάτια, σε άτακτες σειρές, ο ένας άπ' όπίσω από τόν άλλον, σαν τες κάμπιες.

Κανείς δεν ώμυλούσε, κανείς δεν έσηκωνε το κεφάλι να ιδή πιδ πέρα από το βήμα του τήν ώραίαν ζωγραφιάν τής άνοιξιάνικης χλωρίδος πού άπλωνε σαν κοκέττα όλες τες χάρες και τες έμορφίες τών άνθισμένων στολισμάτων τής και τών εσωδίων τής πού έλιγωνα, στην νεότητα πού διάβαινε.

Άλλά ποιά χάρη και ποιά έμορφή μπορούσε να βρη τόσο δα τόπο μέσα 'ς εκείνα τα κεφάλια πού ακόμη έβούζιζαν από τόν σάλαγον του πανικού και εσκωτίζοντο από τήν σκόψιν τής άδικης ντροπής;

Από πλάι σε χαράδραν και από κορυφήν σε φάραγγα, με γόνατα πού έτρεμαν, με ποδια ματωμένα, εύρεθήκαμε, κατά το μεσημέρι εμπρός σε κάτι καλύβες στην άπάνω Γρανιτόβου. Έξω από τής πόρτες δύο-τρείς φτωχογοναίκες του χωριού, με τα μικρά τους στην αγχάλην, εκάθοντο ξένοιστατες και τα έβύζιζαν.

Έμειναν κόμπωσες στιγμές και μες εκύνταξαν δίχως να κινήθουν. "Ελεγεσ πώς ήσαν απολιθωμένες κ' εκύνταξαν κάποιο φρικτό όραμα.

"Ύστερα έφάνηκαν σαν να τρελλάθηκαν

ΚΩΣΤΑΣ και ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΑΙ

[έν Μπέλας Αιγύπτου]

Βραβεύόντες υπό τα ψευδώνυμα Ναυτάκι του Αβέρωφ ο πρώτος και Βραγμισομένος Βάτρηχος ο δεύτερος, εις τόν 127ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων.

[18ε Διάπλασιν ε. ε. σελ. 100]

έξωσα, πετάχθησαν άπάνω και άρχισαν να τρέχουν.

—Πάεικαρι! Πάεικαρι! ξεφώνιζαν.

Τα μικρά έμπηξαν τα κλάματα.

Τα είχαν καταλάβει όλα. Άφου ο στρατός έφθασε 'ς τες καλύβες τους, έτσι σκυμένος, βουβός, κίτρινος, πάει και το χωριό, ήταν χαμένο.

Στη στιγμή το χωριό άναστατώθη. "Ανδρες ξυπόλητοι, ξεσκουφωτοι, έθγαίναν στην πόρτες, έβλεπαν, κι έτρεχαν να σώσουν ό,τι είχαν. Μητέρες άρπαζαν τα παιδιά τους, μουλάρια έβύζοντο από το παλόνι κι έσύροντο διαστικά στα κάρρα. "Η καλύβες άρχισαν ν' αδειάζουν.

Λίγοι-λίγοι, ύστερα πιδ πολλοί, ύστερα όλος ο στρατός ανέβαινε το βουνό, έμπαινε στο χωριό και έχώνετο στην πόρτες, πεινασμένοι.

"Έπεσα, σαν άρχαίος ίκέτης, στο κατώφλι μιας καλύβας 'ς ένα στενό σοκάκι, από κάτω από μια πελώρια μουργιά.

Σε λίγο, χωριατόπαιδα άνύποπτα, ήλθαν

κι έστάθησαν εμπρός μου και με τα χέρια πίσω, με πιδία βουτημένα στο κοκκινόχρωμα, με μάτια μελαψά, σαν πιδίνα άνθρίπακία, με κύνταξαν με περιέργειαν.

Άπό τα κατάραμένα χθεσινά μεσάνυχτα και ύστερ' από δώδεκα ώρων πορείαν, ήμουν νησιτικός και το σακκιδιό μου δεν είχε πιδ ούτε το τελευταίο ψίχουλο τής γαλέτσας.

"Έβγαλα λίγες δεκάρες άχρηστες και λέω στο πιδ μεγάλο.

—Βρε παιδί, να πάρε αυτά τα λεφτά και άειντε να μου φέρη ένα ψωμί. Να κι' αυτά για τόν κόπο σου.

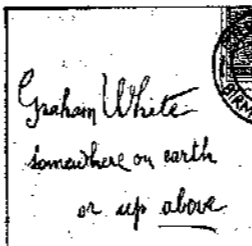
Το παιδί—έως δώδεκα χρόνων—με τα χέρια πίσω χωρίς να κουνηθή, είδε τα λεπτά με αδιαφορίαν, και άφου περιεργάσθη ακόμη τήν στολήν και τήν εξάρτησιν μου, εκάρφωσε το μάτι του στο πλευρό μου και μ' ένα χαμόγελο λοχιάρας, με μια αλκοιωτική λάμψη στη ματιά, απλώνει το χέρι του και μου λέει δείχνοντάς μου κάτι πού έβλεπεν άπάνου μου:

—Νά μ' δώρησ αυτό να παίνου.

—Ποιό;

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος διεύθυνσις

Το έπιστολικόν αυτό δελετάριον, άποσταλέν πρδς τίν διάσημον "Αγγλον άεροναύτην Γκράγαμ Ουάιτ (White) ε-

φθάσεν εις χείρας του, με όλην τήν ατέλειαν τής έπιγραφής. Ύδου η περίεργος έπιγραφή αυτού του δελεταρίου: «Κύριον Γκράγαμ Ουάιτ, όπουδήποτε τής γής η του άέρος εύρίσκαται.»

"Έννοείται ότι ο άεροπόρος το έλαβεν, όταν εύρίσκατο κάπου τής γής.

Αποτελέσματα τυφώνος

Εις τήν Αμερικήν, ένας φοβερός τυφών άνήρκασε μίαν ξυλινην εκκλησίαν, η όποια εύρέθη εις άπόστασιν 150 μέτρων άναποδογυρι-

σμένη όπως τήν βλέπετε. Μία γάστρα εύρέθη άσει:ατη έπάνω εις μίαν δοκόν, επί τής όποίας είχε πέση!

Τεχνητά άνθη

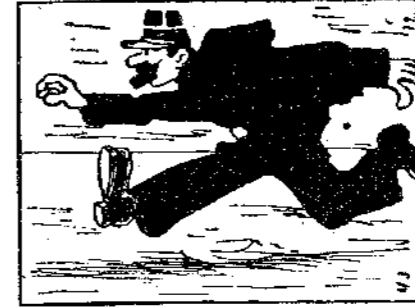

Ύδου και άλλο δείγμα τεχνητών άνθων, από ψιχανψωτούκαϊ από... ύπομονήν, πού τα κατασκευάζει η κυρία άνείνη

του Βελγίου, δια τήν όποιαν εκάμαμεν λόγον προχθές. Είνε άπαράλλακτα με τα φυσικά κ' εξακολουθούν να θυμίζονται εις τήν Καλλιτεχνικήν "Εκθεσιν τών Βρυξελλών.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική Εικόων

Ο χωροφύλαξ αυτός κυνηγᾷ ένα λωποδύτην. Τον βλέπετε;

β') Παίγνιον

Έστιάη υπό τής Γλυκειάς "Ελλάδος

Table with 5 columns and 4 rows of Greek letters: ΝΑ ΘΙΣ ΠΗ ΡΑ ΛΙ, ΣΠΕΡ ΧΟΣ ΟΣ Α Ι, ΟΣ ΣΕ Α ΠΟΣ ΧΘΟΣ, ΝΟΥΣ ΣΩ ΝΕΙ ΚΡΑ ΧΕΙ

Νά συναρμολογηθών αι συλλαβαι αυται ώστε νικητελεσθών τα ενόμενα έπτά ποταμών τής "Ελλάδος.

γ') Αίνιγμα

Έστιάη υπό του "Αναόρου

Πᾶς τις μή "Ελλην Το άρσενικόν μου Γυνή άγία Το θηλυκόν μου.

Αήλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνυδούνται υπό ενός μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 24ου φύλλου

α') Κολομβία, Βραζιλία, Μεξικόν, Παναμάς, Περού.—β') "Οτι και τα δύο πρέπει να είνε φρέσκα.—γ') "Η βελόνη.

ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Σελις Συνεργασίας Συνδρομητών

ΠΡΩΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Είπε μ'ερες τώρα ποδ πήγα ένα πρωί περίπατο έξω από την πόλι. 'Ανέβηκα ένα δρόμο ποδ τόν στόλιζε μιά μεγάλη δένδροστοιχία από κερσιές, ποδ σάν νυφούλες στολιωμένες καμάραναν. Περίεργο δένδρο! Χωρίς να βγάλη καθόλου φύλλα, γεμίσει σιγά-σιγά από μικρούτσικα άσπρα λουλουδάκια, τόσο όμορφα και τόσο χαριτωμένα. Και να ξέρη κανείς πώς τάσπρα αυτά λουλούδια θά γίνουν σε λίγο τὰ ρόδινα και ροσάτα κερσιά... Τὰ πουλάκια ζευγαρωμένα τραγουδοῦσαν γλυκά γλυκά μεσ' απ' τὸ φύλλωμα, τραγουδία ποδ μόνον τὰ πουλάκια ξέρουνε να λένε. Και παράξενο πράγμα, και αὐτὸς ὁ πάντα σκοτινιασμένος οὐρανὸς σήμερα γελοῦσε και ἦταν δλογάλανος. Ποδ και ποδ άσπρα μικρὰ συννεφάκια κυνηγοῦνταν, μα τέτοιου είδους σύννεφα δέν μπορῶ οὔτε σύννεφα να τὰ πῶ. 'Ανέβηκα πάρα πάνω.

Ἐδῶ λείπανε πιά ἡ κερσιές, μα πρᾶσινο δροσερὸ χορταράκι σκέπαζε τὴ γῆ. Τ' ἀεράκι φυσῶσε σιγά σιγά σάν να χάιδευε τὴν δλόλαμπρη φύσι. Τὸ μικρὸ μου ἀδελφάκι—ποδ ἦταν μαζί μου—έτρεχε κ' ἔκοβε τις μαργαρίτες ποδ τὸ άσπρο κεφαλάκι τους ξεχώριζε μεσ' απ' τὴ πράσινη χλόη. Ἦς και τὸ μικρὸ χαίρονταν μαζί τὴν καλλονὴ τῆς φύσεως...

Τὸ μεσημέρι κατέβηκα πάλι απ' τὸν ἴδιο δρόμο για να δῶ ἀκόμη μιά φορὰ τις δροσάτες κερσιές!

(Ἀρθόδη) Ἀναίλια

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΚΟΡΗ

Ἐκαμε μίαν κίνησιον δια να διώξω μίαν ὄχληρῶν νύιαν και ἐγύριος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μ' ἔκρινε τὸ μαθὺ ἀναστέναγμα, χωρίς προσπάθειαν και χωρίς λύπην, τὸ ὅποιον ἀνασκηκῶναι τὸ στῆθος τῶν ἀποκοιμισμένων παιδιῶν και τὸ ὅποιον ἔχει μίαν ἰδιαιτέραν ἁρμονίαν, μίαν ἀγνόητα πνοῆς, τὸ ὅποιον ἐμπνέει δὲν ἠξέσθη ὅποιαν κατάνυξιν. Ἐπειτα, χωρίς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια ἔλαβεν ἐν ἀγνοίῃ τῆς μίαν στάσιον ἀπιστευτῶς χαρίσσαν: ὁ βραχιῶν τῆς ἐρρίφθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς και τὸ μικρὸ μελαχροινὸ ἄλλὰ μακρὸν χεράκι τῆς ἔβριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ σκοιφομά τῆς και ἔβριψε μισσανοικτὸν ἐπάνω στὰ ξανθὰ σταχτερά μαλλιά τῆς.

Ἦτο πρᾶγμα τὸ πλέον δροσερὸν ἀνθρώπωνιν πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἠψήφησε ποτε ἀνευ πῆλου και ἀνευ ἀλεξιλήλου τὴν ὑπερβολικὴν καθισιν τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλιου. Ἡ φίλιπνος ἦτο λευκὴ ὡς τὸ κρῖνον τῶν λευκῶν και ροδοκόκκινη ὡς τὸ ἀνήθ τῆς ἀγριοτριανταφυλλιάς. Ἄλλὰ ἡ ὑπαιότης τῆς μποροῦσε να περᾶσῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἐκαίτην κατηγορίαν τῆς φυλῆς τῶν ὀκηρῶν. Τὰ χαρκτηριστικά τῆς ἦσαν ἀξιοθαύμαστα, τὸ ὕψος τῆς μέτωπον ὀλιγον χαμηλὸν ὡς

τὸ τῶν ἀρχαίων ἀγαλιμάτων. Αἱ γραμμααί πλέον ἀγναί και μιά ἀγγελικὴ γαλήνη εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἔδιδαν μίαν κτυπητὴν ὁμοιότητα μ' ἐκείνους τοὺς θραϊκοὺς τύπους, τοὺς ὁποίους ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἔχει ἀποθανάτισῃ. Τὸ ἀνάστημά τῆς δὲν ἦτο ἀνεπτυγμένον και ἐφανέρωνεν ἐν τούτοις τὴν εὐκαμψίαν και τὴν δύναμιν ἢ το ἐνδεδυμένη με κουρέλια, τὰ ὅποια, με τὴν ἀξίαν δια ζωγράφισμα ἀταξίαν τῶν δὲν τὴν ἀσχημίζαν καθόλου. Τὰ γυνὰ τῆς πόδια ἀνεπαύοντο μέσα εἰς τὰ χόρτα, και τὸ μισσανοικτὸ τῆς στόμα ἄφινε να βλέπῃ τις λαμπρὰ δόντια...

Ροδοκία Ἑλληνοπούλα

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Πετῆ ἀπὸ πάνω απ' τὰ νερὰ τῆς θάλασσας κ' ἀγγίζει τὸ κύμα ποδ τὸν χαιρετᾷ, με τὰ πτερά τὸ σχίζει.

Ἐχει λημέρι τὸν βορριά, κανένα δὲν φοβάται κάθε καρδίη κυνηγᾷ, τριγύρω του πλανᾶται.

Τὴν νύκτα ἀκόμη θά τὸν δῆς σάν φέγγει τὸ φεγγάρι, πάνω στὸ κύμα σάν βολιὸ να φεύγῃ ἔλος χάρι.

Εἶνε υπερῆφανο πουλι νομιζεις ποδ ζητᾷ τοὺς θησαυροὺς, ποδ με στοργῇ ἢ θάλασσα φυλάει...

Ἐχει πατέρα τὸν ἀφρὸ στὸ ὕψηλὸ τὸ κύμα, ἔχει για στέγην οὐρανὸ και θάλασσα για μνήμα!

Δὲν ξεκουράζεται συχνὰ, γοργὰ, γοργὰ πετᾷ χωρίς να σείη τὰ πτερά στὰ κύματα βουτάει.

Κρατεῖ μεγάλα μυστικά μαζί με τὰ πελάγη, γι' αὐτὸ φωνάζει εἰρωνικά στὸν καρabiῶ τὸ πλάγι!

Κύμα

ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ

Μιά σχολικὴ ἐκδρομὴ τοῦ Πειραιῶς μοῦ ἔχῃριον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνοίξεως τὴν ἀπόλαυσιν ἐνὸς θωραιστάτου, ὅσον και ὀφελιματάτου ταξιδίου. Ἦτο μία ἐπιστημονικὴ ἐκδρομὴ εἰς Λαύριον. Ἐσπῃμαιεν ἡ ὀδοδὴ πρωίγῃ δταν ὁ σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν-Λαυρίου ξεκινῶσε ἀπὸ τὴν κλεινὴ πρωτεύουσα, σφουρρίζων

δαμονικῶδες και σὲ λίγο, ἀφίνοντας πῶσω του πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ, διέσχισε τοὺς ἀνθισμένους κάμπους. Στὸ ἠδονικὸ ἀντικρουμά τῶν ἐμαγευθῆκα κ' ἀνέπνευσα τὸ δροσερὸ ἀεράκι τῶν, ἐνθὸ τὸ τραῖνο με ταχύτητα δεκάδων χιλιομέτρων μὲς παρουσίαζε διαρκῶς μαγευτικά τοπία... Περνάμε ἀπὸ τὴν Κάντζα, ὅπου κατὰ φῶρα μᾶς ὑποδεχόνται τ' ἀμπέλια, ἔδῳ τ' ὀνομαστὸ Χαλάνδρι, τὸ δροσόλουστο μαγευτικὸ Χαλάνδρι με τὰ ψηλὰ κυπαρισσία. Πιὸ πέρα τὸ Κοροπὶ με τὸ κρουστάλλινο νεράκι του, τὸ Μαρκόπουλο κλπ. Μᾶ μιά βαρεῖά πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα, ὅσοτερ' ἀπὸ τὸ δροσερῶτάτο ἀεράκι τοῦ Ἀττικοῦ ἀγροῦ, μᾶς σπῃμιεὶ πῶς πλησιάζομε στὸ Λαύριο, στὴ χώρα τοῦ Μολβῆδου και τοῦ Σιδήρου. Πόλις φιλόξενη—σάν ἑλληνικὴ πόλις—10,001 κατοίκων, καθ' ἑαυτὸ δημιούργημα τοῦ ἀειμνήστου Σερπῆρη, ποδ οἱ Λαυριῶται τὸν ἐτίμησαν με ἀνδριάντα.

Και τώρα κατ' αὔθειαν στὰ μεταλλεῖα. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἠμπορεσαμε να πάμε στὴν Γαλλικὴ ἐταιρεία με τὰ ὑπόγεια μεταλλεῖα, ἀλλὰ μόνον στὴ δικὴ μας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰ Πλυντήρια, ὁμοια τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμῳ. Καὶ τοῦτο δια τὸν ἀπλούστατον, ὅσον και παραξένον φυσικὸν λόγον, ὅτι ὅσο πτωχότερα τὰ μεταλλεῖα, τόσο πλουσιώτερα τὰ πλυντήρια. Κατόπιν ἔχομεν τὰς καμίνας ὅπου χύνεται ὁ μόλυβδος. Θάμα εἶσοχον, ὅταν χρυσοκόφωρος ὁ μόλυβδος, ἀλλάζων διαρκῶς ἀποχρώσεις, ἐξακοντίζεται ἀπὸ τὴ βροῦση τῆς καμίνου. Καὶ σὲ κάνει ν' ἀπορῆς πῶς αὐτὸ εἶνε τὸ χονδροειδέστατο ἐκεῖνο μολύβι ποδ ξεύρωμε ὅλοι. Καὶ ὅσοτερ' ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν χυτηρίων τῆς σκουργιάς, ἐτσελίσσαμε τὴν ἐπιστημονικὴν μας ἐπιθεώρησιν.

Ἦτο πέμπτη τοῦ δειλινοῦ, δταν ἡμεῖς πλήρεις ἀναμνήσεων ὀφελίμων ἐπιστεφῆφμεν στὴν πόλι μας, ἐνθὸ ὁ ἥλιος δλοπόρφωρος ἔροχιζε ξεσηχισμένες τὲς τελευταῖες ἀκτίνες του.

Ἐσπερος

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

Μίαν νύκτα τοῦ Μαῖου ἔκαμα κατὰ τὴν συνῆθειάν μου περιάτονον ὄλιγον πέραν τῆς ἐσοικῆς μας οἰκίας. Τὸ ἀπόγευμα αὐτὸ ἦμον μελαγχολικὴ, μιά φοβερὰ προαισθησις μ' ἔβρασίανιζε.

Ὅταν ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου, ἦμον κουρασμένη, με ὄλην μου ὄμως τὴν κούρασιν ἔβλεπα μέσα σὲ πέλαγος σκέψων, ἦθαλα να περῃταισῶ, ἡ κεφαλὴ μου βαρεῖά, ὑπεχρῖται εἰς τὰς πολλὰς μου σκέψεις, ἔκατα ὀλόκληρος και ἦθελα να πάρω ἀέρα να δροσισθῶ και να ἔλθω εἰς τὰ λογικά μου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατάρμαρος: βαρεῖά συννεφασμένης δὲν ἄφινε καμμίαν ἀκτίνα να πέσῃ στὴ γῆ ψηλά ἀπὸ τάσπρα. Ἀφῆρης με τὸς ὀφθαλομοὺς διεσταλ-

Η ΖΩΗ

Στῆς γῆς τὸν σπερματογέμον ἀγέρα τὴν πνοὴν ποδ πλάθει ἔχω κλεισμένη, ἀπ' τὴ γλυκειὰ πρωτόπλαστην ἡμέρα, τὸ φῶς ἔγω και ἡ δῦσ' ἡ χρυσομένη.

Ἄπ' τὰ χεῖλη σου, Ἀθάνατε Πατέρα, κί' ἀπ' τὰ χεῖρα σου ἔδῃκα εὐλογημένη, τὴ δόξα μας στὸν ἀπλαστον αἰθέρα ὕμνολογοῦν ἀγγέλοι ἀδελφωμένοι.

Με τὸ θερμὸ φίλι ποδ κλειῶ στὸ στόμα τὸ θάνατο παλεύω να νικήσω, π' ἀνθρώπους και θεοὺς σέρνει στὸ χῶμα.

Και τοὺς νεκροὺς ἀκόμα ποδ γυρνοῦνε ἀδιάκοπα στὸν Ἀδῆ, να δηγήσω στὸ ἡλιου τὸ φῶς ποδ τόσο λαχταροῦνε.

Δάφνης Στέφανος

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Σὲ μιά μακρυνὴ ἀπὸ δῶ χώρα ἐξοῦσαν μιά φορὰ δύο ἀδελφια παλμάδες. Ὁ Γιάννης, ὁ ὅποιος ἦτο και ὁ μεγαλύτερος, και ὁ Γεῶργος ὀλιγο ἔτη μικρότερος. Κάθε μέρα ἐπαίρναν τὰ δάδεκα ἀλογά τους και τὰ πήγανωσαν στὸ λιβαδι δια να τὰ βόσκουν. Μιά μέρα ὁ Γιάννης, ὡς μεγαλύτερος, ἐπῆγε στὴ χώρα να τελειῶσῃ κάτι δουλειὰς του, και ἄφησε τὸν Γεῶργο να φυλάττῃ τὰ ἀλογα. Ὅταν ἐνύκτωσον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ λιβαδι, ἐπῆρε ἕνα ὄλογο, ἐκαβαλῆκαυσε και ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν του, ὁ ὅποιος ἤρχετο με τὰ πόδάρια του και ἐφύλαττε τὰ ζῖα, ἐπέστρεψε στὴν μάνδρα. Στὸ δρόμο, δὲν γνωρίζω πῶς, ἦλθε στὸ νοῦ τοῦ μεγαλύτερου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΥΡΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νέου Δημουρήφισματος, δημοσιευμένου εἰς τὸ 14ον φυλλάδιον, σελ. 123, προκηρύσσεται σήμερον ἡ Δευτέρα προκριματικὴ Ψηφοφορία πρὸς ἀνακήρυξιν εἰσοιν ἀκόμη ὑποψηφίων ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τῆς Β' Τριμηνιας τοῦ 1912.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα δηλαδῆ, νέα ἢ ἀνανεώσιμα, ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὰς Ἐγγραφίσεις Ψευδωνύμων τῆς Ἀλληλογραφίας ἀπὸ τῆς Μαγιστρίας μέχρι σήμερον, (φυλλάδια 14 ἕως 26),—ὄχι ἀπὸ ἄλλα—ἕκαστος θά ἐκλέξῃ δέκα, τὰ κατὰ τὴν γνώμην του ὠραιότερα, και θά μοῦ τὰ στείλῃ γραμμένα κατ' ἀλφαβητικὴν σειρᾶν εἰς ψηφοδέλιον ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου γραφῆς, μετ' ἑθῶς τετάρτου τῆς κλίμας, συντεταγμένον ὡς ἐξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 1912

Form with fields for name, address, and list of candidates. Includes text: 'Εἰς τῶν ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὅποια ἐνεκρίθησαν κατὰ τὴν Β' Τριμηνιαν τοῦ 1912 (εἰς τὰ φύλλα 14—26), μοῦ ἤρσαν περισσότερον τὰ ἐξῆς δέκα, τὰ ὅποια ἀναγράφω κατ' ἀλφαβητικὴν σειρᾶν: [Ἐπιτετα ὁ κατάλογος τῶν ψευδωνύμων— τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου,— και ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐκλογέου.]

Κάθε ψηφοδέλιον ἐκλογέως, μὴ ἔχοντος ψευδώνυμον, πρέπει να συνοδεύεται ἀπὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον, ἂν εἶνε συνδρομητῆς ἢ ἀδελφός συνδρομητοῦ, και ἀπὸ τριακοντάλεπτον, ἂν εἶνε ἀγοραστῆς: διότι θεωρεῖται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ψηφοῖον. Ἡ διαλογὴ τῆς Β' αὐτῆς ψηφοφορίας θά μᾶς δώσῃ ἄλλους 20 ὑποψηφίους δια τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῆς Β' τριμηνιας. Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτά ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου ε. ε.

Ἐκκεντρικός

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ!

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΟΔΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 38—ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Πρώτης και Δευτέρας Περιόδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τής «Διαπλάσεως» (1879-1893) αποτελείται από 24 τόμους, εκ των οποίων υπάρχουν μόνον 19.

- Α' Πρός δολοχόν 1 έκτος δια τας 'Αθήνας, δρ. 1,10 δια τας 'Εκπρχίας, δρ. 1,30
Α' 4ος τόμος (του 1882) - Α' 5ος (του 1883) - Α' 6ος (του 1885) - Α' 7ος (του 1889) - Α' 8ος (του 1890) - Α' 9ος (του 1891) - Α' 10ος (του 1892) - Α' 11ος (του 1893)

- Β' Πρός φράγκα 2,50 έκαστος, ήτοι εις την αρχικήν των τμην, οι επόμενοι:
Α' 1ος (του 1879) - Β' 8ος (του 1885) - Β' 9ος (του 1886) - Β' 11ος (του 1887) - Β' 12ος (του 1887) - Β' 14ος (του 1888) και Β' 24ος (του 1893)

Οι τόμοι τής Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος εξηγηθήσαν πρό πολλού.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τής «Διαπλάσεως» (από του 1894 μέχρι σήμερα), αποτελείται από 18 ετησίους, μεγαλύτερου σχήματος τόμους, εκ των οποίων: Οι πέντε πρώτοι, των ετών 1894, 1895, 1896, 1897, και 1898, είνε υποτιμημένοι και τιμωμένοι έκαστος, άδεςος φρ. 3 δια τας 'Αθήνας, φρ. 3,50 δια τας 'Εκπρχίας και φρ. 4 δια τας 'Εξωτερικόν, χρυσάδετοι δέ φρ. 6 δια τας 'Αθήνας, φρ. 6,50 δια τας 'Εκπρχίας και φρ. 7 δια τας 'Εξωτερικόν. Οι κατόπιν επτά τόμοι των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, τιμωμένοι έκαστος, άδεςος φρ. 7, και χρυσάδετοι φρ. 10. Τέλος οι ακόλουθοι έξ τόμοι, των ετών 1906, 1907, 1908, 1909, 1910 και 1911, τιμωμένοι έκαστος άδεςος φρ. 8, και χρυσάδετοι φρ. 10.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» αποτελείται κατά τανωτέρω από 37 τόμους, έκτος των εξηγημένων.—τιμωμένοι δραχμας 141,50 δια τας 'Αθήνας, δρ. 145,20 δια τας 'Εκπρχίας και φρ. 150,10 δια τας 'Εξωτερικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εις τους λαμπρούς και άφθόνους εικονογραφημένους τούτους τόμους τής «Διαπλάσεως», καθείς των οποίων είνε ανεξάρτητος των άλλων και άποτελεί βιβλίον αυτότελες, έκτος τής άλλης ποιήτης, τερπνής και μορφωτικής ύλης, του πλήθους των μικροτέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονογραφημάτων, γελοιογραφιών, κωμωδιών, δραματιών, μονολόγων, κτλ. κτλ.—περιέχονται και τὰ εξής τερπνότητα και διδακτικώτατα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Έργα άνεγνωρισμένων παιδαγωγικών συγγραφέων και δοκίμων μεταφραστών, τὰ πλείστα βραβευμένα υπό τής Γαλλικής 'Ακαδημίας δια κάθε ηλικία, δυνάμενα να αναγνωσθούν ευφρόσυνος και επωφελούς από όλα τὰ μέλη τής οικογενείας!

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

- Α' Ανοιχτόκαρδος, εις τον 6ον τόμον (εξηγητημένον).—Οι Τρεις Μικροί Σωματοφόλοι, εις τον 7ον και 8ον.—Ο Βράχος των Γλάρων, εις τον 9ον.—Ο Μικρός Ηρώς, εις τον 10ον (εξηγητημένον).—Η Κόρη του Γερου Θωμά εις τον 11ον.—Ο Ιωάννης Καστέρας, εις τον 12ον, 13ον (εξηγητημένον) και 14ον.—Το Κεράνιον εις τον 13ον (εξηγητημένον) και 14ον.—Αι Διστεϊς Διακοποι (του Βέρν), εις τον 15ον και 16ον.—Ο Πλοίαρχος εις τον 17ον και 18ον.—Η Γνωστοπούλα εις τον 19ον και 20ον.—Η Αδελφοπούλα μου (πρωτότυπον του Ξενοπούλου) εις τον 20ον.—Οι Καλοί άνθρωποι, εις τον 21ον.—Ο Μικρός Αδάδος εις τον 22ον.—Ο Κληρονόμος του Ρωβινώδου, εις τον 23ον και τον 24ον.—Εις άναζητητήν Μέλλοντος εις τον 10ον (εξηγητημένον).—Ελπίς και Χάρις εις τον 12ον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Η Παριζιάισσα Ροζάλβα, Τα παιθήματα του Γιαννάκη Σωπλάρ και ο Μικρός Κόμης, εις τον τόμον του 1894.—Εν Οικογενείη, Οι τέσσαρες άδελφοί και Μαύρη και Ασπρος, εις τον τόμον του 1895.—Καίσαρ Κασκαμπέλ (του Βέρν) και ο Όρφάνος τής Νέας Όρλεάνης, εις τον τόμον του 1896.—Ο Ακόλουθος του Μεγάλου Ναπολέοντος, ή Ασπρούλα και ή Οικογένεια Μαντζουράνα εις τον τόμον του 1897.—Η Σπρίτζ των Πάγων (του Βέρν), οι Μικροί Ρωβινώδεις του Βράχου και τὰ Ταξίδια του Γιούλιεφ εις τον τόμον του 1898.—Οι Χρυσόθηραι τής Αφρικής και αι Περιπέτειαι του Ρογήρου, εις τον τόμον του 1899.—Έργονος Αύτουράτορος, ή Χρυσόφορος Φλέν και ο Πετρομακεντής, εις τον τόμον του 1900.—Ο Θανμάσιος Όρενός (του Βέρν), αι Άνευμά του Κυρίου Βόρως και ο Φασουλάρης Ρωβινώδης, εις τον τόμον του 1901.—Το Μέγα Λάσος (του Βέρν), ή Βοεροπούλα, ο Άσωτος Υιός κτλ. εις τον τόμον του 1902.—Αιμυλία Χώβ, τὰ Παραμύθια του Καβιδουλίνου (του Βέρν), Ο γύρος του κόσμου, κτλ. εις τον τόμον του 1903.—Οι άριστοί ταξιδεύον (του Βέρν), Η εξαδέλφη μου, Ημερολόγιον Όρφανής, κτλ. εις τον τόμον του 1904.—Η πάλις του Χρυσού, τὸ Σχολείον των Ζώων, τὸ Τροχόσπιτο και οι Τρεις Αούλουθοι του Άρτανιάν, εις τον τόμον του 1905.—Ο Ναυτοπάις του Σουρκοφ, το Φεγγαροπαίδι, Η Αγία του άδελφού, κτλ. εις τον τόμον του 1906.—Τὰ δίδυμα του Τρένοβαλ, ή Φαντασμένη, Ο μαθητής του λοχία Φλογάρα, εις τον τόμον του 1907.—Διὰ τὰ γίνη άνθρωπος, Μυστηριώδες Έγκλημα (του Βέρν), Μικρός παραμάγειος—Μέγας μουσικός, κτλ. εις τον τόμον του 1908.—Κοσμοκράτης (του Βέρν), Οι εξαδέλφοι Κορσανφ και ή Μικρή Βασίλοπούλα, εις τον τόμον του 1909.—Τιφώρος και Ζινέττα (Συνέχεια του Δουδοβίνου Κορμά) εις τον τόμον του 1910.—Λουδοβίκος Κορμάς, Αι πτήσεις του Κρά-Κρά, Αι Περιπέτειαι του Νικόλα Καρανά κτλ. εις τον τόμον του 1911.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, οδός Ευριπίδου την 24ην Μαΐου 1912.

ΕΤΟΙΜΑΣΑΤΕ τὰ Ψηφοδέλτια σας, διότι σήμερον προκηρύσσεται ή Δευτέρα προκριματική Ψηφοφορία δια τὰ ψευδώνυμα τής Β' Τριμηνίας. Βλέπετε τους όρους εις την σελίδα 227.

Προσέχετε όμως να μην ψηφίσετε κατά λάθος και ψευδώνυμα τής Α' Τριμηνίας. Επίσης μην ειπήτε: «Είνε περιττό να στείλω Ψηφοδέλτιον, αφού αι προκριματικά δεν έχουν βραβεία έκλογών.» Όχι! τὸ συμφέρον σας είνε να στέλλετε κάθε φοράν, διότι τὰ βραβεία των έκλογών θαπωνεμηθούν επί τής βάσει όλων των Ψηφοδελτίων που θα στείλη έκαστος. Λοιπόν, περιμένετε.

Βέβαια, Κωνσταντέ Σημαία, πρέπει να παρηγορησαι όταν συλλογίζεσαι ότι άλλα παιδιά, που μένον μακρότερον από σενα—έξαρνα εις την Αμερικην, λαμβάνουν τὸ φύλλον πολὺ ἀργότερον! Άλλα δὲ και καθόλου ως λέγετε, επειδή δεν είνε συνδρομητά. Πάντα, βλέπετε, υπάρχουν εις τον κόσμον δυστυχία μεγάλητερα από τὰς ιδιαις μας, δια τὰ μες παρηγορηθῶν.

Στήν Πύλη, παιδιά του σχολείου επιστρέφοντα από μίαν έκδρομήν, ήτησπραύγασαν εν ελληνικόν άτυρόπειον, που είδαν ναποκλή. Η Σημαία του Αβέρωφ, που μου περιγράφει την συγκινητική αυτήν σκηνήν, άπλινγει: «Τότε συλλογίσθηκα τι είνε Έλλάς, άδεν είνε έκτενο τὸ μικρό κομματάκι έκεί κάτω... είνε όλες ή καρδιές των Έλλήνων των σπαρμένων ζ' όλη τή γή, είνε τὸ αίμα που τρέχει στες φλέβες μας, είνε τὸ αίσθημα τής φιλοπατρίας που μόνον ο Έλλην αισθάνεται τόσον πολὺ... Πολὺ όρατα παιδι μου! Όχι, Έλληνικόν Αίσθημα, αυτά τὰ θέματα που σας διδουν δι' Εκθέσεις, δεν είνε άσχημα. Δεν πρόκειται να γράψη κανείς καλύτερα από τὸν Όρηνον ή τον Οουκιδίδη, αλλά νακαπύψη, όπως έφευρε και εμφορεί, όπως τὸ έννοει τελοσπάντων, ένα ιδιόν των κομμάτι. Εγὼ είχα πῆ για κάτι άλλα θέματα, κοινωνικά, τὰ οποία εξέρχονται από τον κύλλον τής παιδικής αντιλήψεως.

«Όπ! να 'μας, αγαπητή Διαπλάσις! κα' έγω και ή Συλλογή μου!» Έτσι αρχίζει τὸ συμπερίνο της γράμμα ή Τρις. Καλωστή λοσιπον κα' αυτή και ή Συλλογή της. Είνε και ή πρώτη που έλασα.

Δούλη Ηπειρός, ευχαριστῶ πολὺ τήν 'Εχώ κων Άποκρανισμόν που με την πρότασιν της έγεινεν αιτία να ξαναφανής ύστερ από τόνον καιρόν. Μα δεν ήταν όμφορία να μη μου γράψη μία φίλη μου που μάγαπά τόνον, ώστε, όταν λαμβάνη τὸ φυλλάδιον, πριν τὸ διαβάση, τὸ φιλει;

Γρήγορα να πάρης ψευδώνυμον, Λιλία Α. Ταβ. και να μου γράψης συχνά τέτοια όρατα γραμματάκια, σαν αυτό τὸ πρώτο. Μπρόδο της ως τόσο τής Συλβίας! Σ' εξακούνησε και είναι νακαταυθής, ύστερ από έξη χρόνια που είσαι συνδρομητρια... εν έπεργία.

Και ποιος ο λόγος αυτής τής μελαγχολίας, Μικρά Άριστοκράτις; Έφεις, δεν μαρέσει

να μελαγχολῶν τὰ παιδιά μου! Θέλω να είνε χαρούμενα πάντα, σοβαρά καποτε, αλλά ποτὲ λυπημένα χωρίς λόγον, έτσι από μίαν κακήν διάθεσιν, που πρέπει να την κατανοιούν. —Όχι, και μια λέξις να λείψη από την λύσιν μιζ' Ασχίσσεως, ή λύσις δεν λογαριάζεται ως όρθή. Έπίσης και όταν ή λέξις είνε άλλη από την δημοσιευθείσαν.

Η Πηνή 'Αγάπης μου γράφει τα εξής: «Προχθεις του εβούλεσα μικρόν μαθητή να γίνη συνδρομητής σου και μου είπεν ότι πολὺ με αγαπά, αλλά ο πατήρ του δεν στέργει να τον κάμη και γι' αυτό λυπείται πολὺ. — Άλλά, προσέθεσεν, έγω, με όλην τήν επιμονήν του πατέρα μου, θα γίνω, διότι θα φυλάγω τήν δεξίαν που μου δίδει κάθε πρωί δια τὸ κουλόβρι: έτσι, στεροφόμενος τὸ κουλόβρι, θα έχω τήν Διαπλάσιν, τήν όποσαν θα διαβάξη και ή μικρά αδελφή μου.—Δεν είνε μέγαλον πράγμα να σκέπτεται τόνον φρόνιμα ένα μικρό παιδί; Τήν σοφην αυτήν σκέψιν αν έλαμναν ή μεγαλήτερόν του, που σκορπίζου δια περιττά έξοδα, και βιβλία θα είχαν, και έλεημοσύνας, και χίλια άλλα αγαθά έργα θα έκαρναν.» Πολὺ σωστά!

Και άλλη σύμπτισις, σχετιζόμενη με τὸ τρομερόν ναυάγιον του Τιτανικού, —μου γράφει ή Μόνουσις.—Οι φίλοι μας θά ένθυμούνηται την εικόνα του τεραστίου σκαποκάγου, δημοσιευθείσαν εις τὰ «Νέα και Περίεργα» τον Φεβρουάριον. Αρα γι' τόνον να ήτο και ο δώσας τὸ τραγικώτατον τέλος εις τὸν θαλάσσιον κολοσσόν;—Ω, πολὺ μεγαλήτερος! Δεν πιστεύω, Έξορίσται Άνθίς, να υπάρχη κανείς, εις τον όποσον να μην άρέτη ή γλώσσα που έγραψε τὸ ποιημάτι του ο Μαρκοράς. Είνε τόσον όρατα και καθαρά! Όσον δια την Γαλλίδα φίλην σου, που σοῦ έστειλεν ως έκδοσας τὸ περιφρονή ποιήμα του Μενυντίου, έθαύμασα τὸ κουράγιο της και... την κουταμάρα της. Και εις έμένα, έφεις, συμβαίνου και τέτοια...

Ροδοπαίς Έλληνόκαη, αυτό που έρωτῶς, ο Όδηγός του Συνδρομητοῦ τὸ αναφέρει (Κεφ. Σ' § 9, Σημ. Β'). Όσον δια τον Γάγον τής Γενουσίσεως, μην άφισόλλης ότι θα σοῦ στείλη τετρασίδιον' είνε καλό και τακτικὸ παιδί.

Όταν δεν άφίνου ή δουλειάς, τι να γίνη, καλέ μου Γορμέ! Χαιρω πολὺ που άρέσου και εις τον πατέρα σου ταναγνώσιματά μας. Δια τὸ «Θέατρον» του κ. Ξενοπούλου δεν εδιδάσκει τήν Αγγελίαν εις τὸν 23ον φυλλάδιον; Αὐτὴ αι πληροπορεί.

Άρα τής Μουσιόσεως, οὔτε τὸ 3+2Ε, οὔτε τὸ 3+6 είνε λάθος. Σύμφωνα με τον Κωνσταντίν (Κεφ. Δ', § 9) τὰ 3 πρώτα είνε εὔσημα λύσεων, τὰ δὲ άλλα 2 ιδιαις σου και 6 τής άλλης είνε εὔσημα επιμονής. Σα συγχάριω δια τους λαμπρούς βαθμούς και εὔχομαι τήν αὐτήν επιτυχίαν και εις τὸν Φιλόπατριον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: «Γερμανική παράδοσις» τής 'Ηχοδής τής Καρδιάς.—«Μόνουσις» τής Μορώσεως.—Δύο κομμάτια του Τέλλου Άγρα.—Μικρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Αὐγή» (οι άνομοικατάληκτοι δεκαπεντάσυλλαβοι θέλουν μεγάλην τέχνην!)—Ο Παπαγάλος του Έξοριστου Βασίλη (ως περίεργον, τὸ ήθελα εὔπνοτερον).—«Νομίζει κανείς πως συνδιαλέγονται» (τὸ θέμα καλόν ο' τόνος άνάρμοστος).—«Υπερφάνεια άνευ εὔτυχίας» (ή γλώσσα άνεπύφορη! «ποτε επί τής υπό τής... κλπ.» γράφονταί πλέον σήμερον αὐτά;).—«Η Καρα» (κατόν τὸ θέμα και τὸ χειρόγραφον δυσανάγνωστον δια τὰ τὸ έδωκα εις τὸ τυπογραφείον, θά έπερε να τὸ αντιγράφω με έχω καιρόν;]

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανούται, αν δεν συνοδέσεται από τὸν δικαιώματος φρ. 1. Τα έγκρινόμενα ή άνανούμενα λογούνη μέχρι τής 30 Νοσημίου 1912. Όσα συνοδέσονται από α. άνθικων εις άόρατα, και δσα από κ. εις κομμάτια.

Νέα ψευδώνυμα: Έκάτη, κ. (Α. Φ.) Έλλάς του Μέλλοντος, α. (Γ.Χ.) Συρανό-δὲ Βερζεράν, α. (Α.Κ.) Μιρόλα, κ. (Α.Κ.) Νσοσταλκόσια Χιωτοπούλα, κ. [.]

Αναθεώσεις ψευδωνύμων: Άδρα του Άναθρον, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όδδωρία πρώτασις δημοσιεύεται, αν δεν συνοδέσεται από τὸν άντιτίμον ως εξής: Δια τας πρώτας τρεις πρώτασις διάστον φύλλων λεπτά 25. Δια τας λοιπών του αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτά ή λέξις.—Προσέχου μόνον οι έξοντες ψευδώνυμον λογούνη δια τὸ έτος τούτο, καθώς τους έξοντες ψευδώνυμον έπίσης λογούνη δια τὸ έτος τούτο. Πρώτασις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατοχημένα, δεν δημοσιεύονται.—Ο ένδοσ παρανοήσεως άριθμὸς σημαίνει ποσα τετραδία δεν ανταπέδωσεν έκεί ο' προτίσινου.

Μικρά Μυστικά επιθυμούνη ναταλλάξουνη: ή Άδρα τής Μουσιόσεως (0) με Πύθων τής Κρήτης, Ναυτίκι του Αβέρωφ, Παπαγάλου του Ταόρου — ο Φιλόπατρις (0) με Ναυτίκι του Αβέρωφ, Ένδοξον Γαλιτάδι, Έλληνικόν Ίδεώδες — τὸ Γλωσσόγραμμα (0) με τήν Νέλικε — ή Κασαίλια Πηνή (2) με Έλληνικόν Κεράνιον, Ηρωίδα του 21, Στρανογιών τής Δολιχής 'Ηπειρου — ή Δούκισσα του Λάναϊν (0) με Άθανάσιον Λάκρον, Ίδανικόν του Καλλιέχου, Έξοριστον Βασίλην, Αορελδι, Σουλβιαν, Κορηνοπούλαν, Έλληνοπούλαν, Κνυλαμιάν — ή Μικρά Άριστοκράτις (0) με Κασαίλιαν Πηνήν, Κόμα, Τριανταφυλλάκι, Σουλβίαν — ο Γέρος του Μορβά (0) με Διανοχόν τής Νσολίας, Άθανάσιον Λάκρον, Φοδλι — ή Αηηλιωμένη Κόρη (2) με Κνυλάμιον του Άγρου, Καμυλλη Ρουσαι, Γαλιηναίαν Θαλασσαν, Έβαν Νιχηρμαϊ, Νηρηίδα, Ροδοπαίαν, Σανθολαίριδα, Αφροδίσαν Θαλασσαν, Σανθην Πεταλούδαν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΕΙΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Έκτος των άλλων που άνέφερα εις τὸ 11ον και 13ον φύλλον, μου έστειλαν προσέτι και οι εξής: Νίκας Ερ. Βασιλάκης εις 'Ηρακλείου δρ. 2,20. Βιδυνη Έλληνοπούλα δρ. 1,20. Ηβη δρ. 1. Παπάκι δρ. 2,50. Οι δὲ εν Νοβορωσσίση μαθηταί Κ. Σαραντινής και Κ. Κωνσταντινίδης δρ. 120,10 τας όποιας έσυναξαν από τους μαθητάς τής Έλληνικής Σχολής Νοβορωσσίσεως. Καί ιδιαιτερώς προς τον κ. Φαίδωνα, ή εν Κυδωνίας Α.Σ. δρ.20.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτή πῆσα προσφορά μέχρι και του έλαχίστου ποσοῦ των 10 λεπτων, προς έγγραφην άπορων εις την Διάπλάσιν, εν των ήδη συνημένων.]

1ον Δελτίον Εισφορῶν του 1912

Θριαμβεύουσα Έλλάς δρ. 1, Βασιλίσσα τής Κίπρου λ. 25, Αναγνωστής του Έθνος, λ. 25, τὸ Σβροτό μου Κανδήλι λ. 50, Ι.Κ. Γνωστέος δρ. 1, Πόδες τής Κρήτης λ. 75, Άνοιξις λ. 20, Ρέμπειλος λ. 90, Χρισσοφ. Άν. Νάϊπας, λ. 25, Φοβός λ. 70, Γλυκοκίττα Έλλάς λ. 40, Χιαβιάδης λ. 30, Γλωσσόγραμμα λ. 50.—Εν όλω μέχρι τής 24ης Μαΐου δρ. 7, δια των όποίων ενέγραφα τον 6π' αριθ. 50 άπορον. Έκτός των άνωτέρω ή Κερκυραϊκή Αδρα μου έστειλε 5 δραχ. δια των όποίων ενέγραφα τον 6π' αριθ. 19 άπορον δια μίαν Έκρηνην. Έπίσης ή εν Καλάμαις Όμάς Έξορίσται

Πῆσα παραγγελία, συνοδευομένη υπό του άντιτίμου, κατά προτίμησιν δια ταχυδρομικής έπιταγής, άπευθύνεται προς τον κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, Διευθυντήν τής «Διαπλάσεως των Παιδων», 38 οδός Ευριπίδου εις Αθήνας.

Ἀπίδος, Δουλοῦσης τοῦ Δάντου, Κολόμπιας, Ἐβας Νικητριάς καὶ Φρόνης, μὲ ἐστειλε δρ. 17, ἀπὸ λαγείων τῶ ὁποῖον διωργάνωσαν ὑπὲρ τῶν ἀπύρων μᾶς (τὰ κέρδη ἦσαν γλυκίσματα καὶ δύο κάρτες ζωγραφισμένες ὑπὸ τῆς Δουλοῦσης τοῦ Δάντου καὶ τῆς Ἐφορίστου Ἀπίδος.) Μὲ τὰ ποσὸν αὐτὸ ἐνέγραψα τοὺς ἕκ' ἀριθ. 30 καὶ 33 ἀπόρους δι' ἐν ἔτος ἕκαστον.

Καὶ οὕτω τώρα ὑπολείπονται 35 ἀκόμη ἀποροί, πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ὁποίων ἀναμένω νέας εἰσαφοράς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δοξαδομένην Γαλανόλευκην (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ὄχι ἔδωσα τὴν ἐπιστολὴν σου εἰς τὸν κ. Φ. ὁ ὁποῖος θὰ σοὶ γράφῃ) Ἑλληνίην Ἰόβαν (ἔχει καλῶς, ἔσπειλα) Ἀχαιομένην Κόρην (ὄχι, σέτος δὲν εἶνε διὰ τὰ ἄλλα δὲν περρίζεις) Ἑλληνικῶν Ἰωάννης (τὸ ἔσπειρωσα) Πλοιαρχὸν Νέμον («Ζεὺς» εἰς τὰς Ἐγκρίσεις, ἀλλὰ «Πένος» ὅταν ἐδημοσιεύθῃ, ναί, οἱ «Κελαδισμοὶ» ἀνεδημοσιεύθησαν ἐκεῖ ἀπὸ τῆς «Γιρκαίτις», ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἑλληνικὸν περιοδικὸν καὶ ὁ σκοπὸς τῆς εἶνε γὰρ δημοσίευση μεταφρασμένα γαλλικὰ καὶ καλλίτερα ἑλληνικὰ ἔργα) Ἐθνικῶν Παύσαν (ἔσπειλα) εὐχαριστοῦ διὰ τὰς ἀπαύτους ἐνεργείας) Ἡρώ τῶν Ἀστρονομικῶν (ἔσπειλα καὶ 18ον φύλλον) Ἀπίστον Νέμον (ἔ. τι ὦρατο ταξίδι καὶ μὲ ὑπεροικεάνην!) Ἀπίλην Σαρδουλίαν (ὄχι, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται) Λαγομασίην Ὀλυμπιονίκην (ἔσπειλα) Ἡβῆν (ἔσπειλα τὰ δύο φυλλάδια ποῦ σοὶ ἔλειπαν τὸ τετράδιόν του διεδιδάσθη φίλος μού τὴν μικρὰν σου ἀδελφίην) Πρίγκιπα τῶν Μελιῶν (ἔχει καλῶς) Δουλοῦσαν τοῦ Δάντου (δὲν ἐνθυμούμαι διὰ ποῖα κομμάτια λέγεις) εἰς εἰς τὸν Ἰαπόνη τῶν Βράχων (νὰ μὴν ἀπελπίξεται καὶ θὰ εὖρη χαίρετάματα εἰς τὴν παροῦσαν αὐτοτάραχον) Ἡρῶ τῆς Κορθίδος (εὐχόμεαι λοιπὸν τὸ ἑλληνικὸν αὐτὸ διδραχμῶν ποῦ ἐξαπεστύλεις, νὰ εἶνε ὁ πρόδρομος σου) ὄχι ἄνεως νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ μὴ σὲ ἴδῃ! ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ περιμένει) Τέλλον Ἀγραν (ἔδωσα τὴν ἐπιστολὴν σου εἰς τὸν κ. Φ. ὁ ὁποῖος δὲν εἰσπореῖ νὰ σοὶ ἀπαντήσῃ διότι δὲν ἀνακατεύεται εἰς τὰ πολιτικὰ ὅπως δὲποτε, χαμίαν φορῶν, ἢ φρόνησις ἐπιβάλλει πράγματα ἐναντίον τῶν ἀιδωμάτων) Κασταλιαν Πηγῆν (ἔσπειλα) Δουλοῦσαν (νὰ μὴ τὰ γράψῃς τὴν ἄλλην φορᾶν) Θαλασσομμάτων (ἔλαβα, εὐχαριστοῦ) Γλυκογράμα (ἔχει καλῶς σ' εὐχαριστοῦ δι' ὅσα καλὰ μού γράφεις) Περόβα (χαρτωμένον σὲν πάντα τὸ γραμματικὸν σου, ἀλλὰ καὶ πολὺ δυσανάγνωστο) μὰ γιατί... Ἀθήνη τῶν Ἑλλήνων, Ἀθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομηταὶ θὰ ἀποστηρίξωμεν τὸ ζῆγον ψευδώνυμον Β' τριμηνίας ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ἙΛΛΑΣ. Ὅλοι μίαν φῆρον στὴν Πατριδα μᾶς Ἑλλάδα.

ΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΩΤΕΡΑ!

Ἄρχομαι σ. π. ἄνευ ἀνταποδόσεως μὲ ἐν 10 λεπτόν ἄσφρ. γραμματισμοῦ. Τὰ ποιητικώτερα ἐξ αὐτῶν θὰ βραβεύσω: 1ον) Μὲ μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν 9X12 ἐκτάκτως ἀποτελεσματικὴν!!! μετ' ὄηγου ἐντύπου!!! — 2ον) Μὲ σειράν 15 σ. π. τῶν καλύτερων Μουσικῶν τοῦ κόσμου!!! — Διευθύνεις: Νικόλαον Γιοκαρίνην, Poste Restante — Yathy (Samos) (1B, 120)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΘΡΙΑΜΒΟΣ”
 Προσείνονται πρὸς ψήφισιν αἱ ἐξῆς:
ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ἙΛΛΑΣ
ἙΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ἘΝΔΟΣΕΟΣ ΣΑΔΑΜΙΣ
ΔΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ (1B, 121)

ΦΩΣΦΕΜΕΝΗ ΓΛΑΥΚΟΔΕΥΚΗ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
 Ὅλοι ἄσπρσ (1B, 122)

Ἡ λίστα ψευδώνυμον.— Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς, πρῶτην Ἄρης. (1B, 123)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νίος 131ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Ἀπριλλίου—Ἰουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δυνατόναι νὰ συμμετέσχον τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν ἄσπρων ΔΡΑΧΜΩΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρῶται νὰ ἐσκαίονται διὰ τὰς λύσεις τῶν ἑκαστοῦ φυλλαδίου, δευτεροῦ καὶ ἄν εἶνε, γραμματισμοῦ ἀσφραγιστῶν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέυτερα τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο ἄρχης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ δικαίου καὶ μόνον δεῶν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντων ἀνεκτρέψας οἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μᾶς εἰς φακέλλου, ὅν ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ πρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 31ης Ἰουλίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρὸ τῆς ἡμοσυστάσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κ.π. ἴδε εἰς τὸν Ὅδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ε', φύλλον πρῶτον ε. σ. Ὅδηγός στελλεται εἰς πάντα αὐτοῦντα.

- 251. Ἀεξίγραφος**
 Πηγήν ἂν συνενώσῃς
 Μὲ ἀναφορικόν,
 Εἰς τὴν στιγμὴν θὰ κάμῃς
 Γνωστὸν σου ὄρυκτον.
 Ἐστὰρ ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης
- 252. Συλλαβογράφος**
 Στὰ δύο πρώτα εἶσα: σὺ,
 Τὸ τρίτον μου φωτίζει
 Τὸ σύνολόν μου δὲ ὁ Ζεὺς
 Στόν Ἄδην βασανίζει
 Ἐστὰρ ὑπὸ ἓνα Χωστῶν
- 253. Στοιχειογράφος**
 Εἶμαι νῆσος καὶ μὲ ζεῦρεται.
 Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς,
 Τότε κρέπει, γὰρ νὰ μ' ἐφύρῃς,
 Εἰς τὰ ζῶα νὰ κητοζῆσῃς.
 Ἐστὰρ ὑπὸ τοῦ Μάντεως Κάλχαντος
- 254. Πυθαγῆς**
 + Οἱ σταυροὶ Ὀμηρικῶς Βασιλεῦς
 + * * = Σύνδεσμος.
 * * + * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 * * * * * = Μῆν.
 * * * * + * * * = Πόλις ἀρχ. βωιωτικῆ
 * * * * + * * * * = Μέταλλον
 Ἐστὰρ ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου
- 255. Συλλαβικῶν Τρίγωνον**
 * * * * = Μῆν.
 * * * = Βασιλεῦς.
 * * = Δεινόν.
 * = Ἀντωνυμία.
 Ἐστὰρ ὑπὸ Εὐαγγελίου Ἰωάννου

256. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
 Ἀρχαῖος ποιητής— Νῆσος = Σύνδεσμος + (Κράτος τῆς Ἑβραϊκής— Γαλλικὸν γράμμα = Γαλλικὸν Ἰβρίον + (Θεός— μέλος τοῦ προσώπου) Φωνήν + (Ἐπίρρημα— Ἀντωνυμία) Ἄντωνυμία.
 Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεῦς Ὀμηρικῶς.
 Ἐστὰρ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου

257. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.
 — Μαρίκα, Τάση, Κατίνα, ἐλθετε νὰ φαῖμε.
 — Τὶ νὰ φαῖμε;
 — Ἐκεῖνο ποῦ σὰς εἶπα.
 Ἐστὰρ ὑπὸ τῆς Σκονοσοπιστοῦ Χίου

258. Ποικίλη σὺλλαβικὴ Ἀερωτικῆ
 Ἡ πρώτη σὺλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἢ δευτέρᾳ τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν διδασχμὸν Βασιλείσων:
 1, Ἀργοναύτης 2, Νύμφη, 3, Ἀυτοκράτειρα τῆς Ρώμης 4, Βασίλισσα τῆς Κορθίδου.
 Ἐστὰρ ὑπὸ τῆς Ευθυνῆς Ἑλληνοπούλας

259. Φωνηεντόλιον
 δ κ σ ν γ - σ κ - ρ γ - κ λ γ
 Ἐστὰρ ὑπὸ τοῦ Ἀρίων.

260. Γρίφος

λι	λι	λι	λι	λι	λι
λι	λι	λι	λι	λι	λι
λι	λι	λι	λι	λι	λι
λι	λι	λι	λι	λι	λι
λι	λι	λι	λι	λι	λι
λι	λι	λι	λι	λι	λι
λι	λι	λι	λι	λι	λι

Ἐστὰρ ὑπὸ τοῦ Ναυτάου

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΟΙ ΑΙΓΡΟΝΤΙΣΚΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 24ου ΦΥΛΛΟΥ
 (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 227)
 ΑΘΗΝΩΝ: Παύλιος Νίκα, Ἐλένη Κ. Μωραΐτου, Κλεοπάτρα Καραῖ, Ἰωάννης Μάρια, Βλαδμητῆρου, Ἑλλη Μελιτσα, Ἄδων Κ. Μωραΐτης.
 ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Νικόλ. Μ. Κλάνας, Ν. Κ. Λαγομασίης, Ἐνας χορὴς ἀνογραφῆν, Εὐφημία Σ. Ζέρβα Χριστοῦ, Μουσταῖνης, Γ. Μ. Χουσαφίτης, Ἀνδρ. Δ. Τσολώνης, Παναγ. Ι. Μαρμαραγάς, Δημ. Παπανικολάου, Νικόλ. Π. Δοροβοτός.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
 ΒΟΛΟΥ: Δημ. Χ. Χριστοδούλου.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάσης Γ. Μπαγδατόπουλος.
 ΚΑΡΑΪΤΗΣ: Ἰωάν. Δ. Γουλιὰς.
 ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Δ. Λαγομασίου.
 ΔΕΚΑΛΙΩΝ: Ρόδον τοῦ Μαΐου.
 ΔΙΜΝΗΣ: Μιτ. Γ. Σαρβῆση.
 ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κ. Γ. Κοσιπούλης, Ἰωάν. Προτόπουλος, Μαρίκα Γ. Πολυμηνίου.
 ΠΑΤΡΩΝ: Ἀντωνίου, Κωνστ. Ι. Φαρμακίδης, Γιαν. Β. Παπανικολάου, Ἄλ. Ι. Ἀβραμῆς.
 ΣΥΡΟΥ: Δημ. Α. Καραουλάνης, Μιχ. Κ. Καταπόδης, Μηνῶς Κ. Καταπόδης.
 ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀριάδνη Στ. Παπαγιάννη, Βασ. Ἡλ. Γράμψας.
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἄδων. Γ. Κορθίτης, Ἀργυρῶ Ι. Μιχαήλ (23—24) Γρωγο. Βλ. Νικόλης (23—24).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
 ΑΔΕΣΑΝΑΡΕΙΑΣ: Χρυσόμαλις.
 ΠΡΑΚΛΕΙΟΥ: Βασ. Θ. Οικονομίδης, Ι. Ν. Τροβενής.
 ΣΜΥΡΝΗΣ: Νικηφόρος Θ. Νικολαΐδης.
 ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Μαρία Ἀπ. Καντα, Ἀποστ. Περ. Παπασιμμωνοῦ, Ἀποστ. Β. Παπαδόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Τῶν εὐχρῶτων ὄρθην τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκαλεώθησαν ὅν ἐξῆς δος: ΔΗΜΗΤΡ. Α. ΚΑΡΑΟΥΑΝΗΣ ἐν Σόφρ, καὶ ΕΥΦΗΜΙΑ Σ. ΖΕΡΒΑ ἐν Πειραιεσῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ τῆς Ἰουλιου.
 Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναγράφονται, οἷτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἂντι δεκαλέπτου. (Γραμματισμοῦ ὄνοματικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματισμοῦ 20 παρὰ.)